

ЕКОНОМІСТ

Газета Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана
№ 23—25 (1326—1328) e-mail: EKONOMIST_1972@ukr.net Жовтень 2010 р.

СВЯТО

Шановні колеги, професорсько-викладацький склад, співробітники та ветерани педагогічної праці!

Прийміть мої найщиріші привітання
з Міжнародним професійним святом — Днем працівника освіти!
Від усієї душі вітаю вас з цим днем, котрий вже давно вийшов за рамки офіційного свята.

С. Русова.

День працівника освіти — це свято всього нашого суспільства, день його єднання, адже всі навчальні заклади завжди були основним ресурсом консолідації спільноти.

Слово «Педагог», у країнах Сходу пишуть з великої літери, воно завжди означало покликання, яке вимагає від людини всіх її сил та здібностей без залишку. Адже саме педагоги у всі часи несли не лише знання, а й були зразком для наслідування, були носіями духовності та культури.

Сьогодні педагоги знаходяться у центрі суспільного життя, освоюють нові навчальні програми, сучасні методи роботи, реалізують наукові проекти.

Епоха швидкої зміни технологій вимагає від нашої педагогічної спільноти інноваційних рішень та дій у вихованні молодого покоління українців.

Якими вони стануть — залежить від вашого професіоналізму, бажання, зміння та самовідаї.

Бажаю вам душевної гармонії, творчої пошуку, особистого щастя, суспільного визнання, й здійснення бажань. Нехай у кожного з вас будуть вдячні учні, нехай радість й задоволення приносить вам ваша свята й благородна праця!

Ректор,
академік АПН України **Анатолій ПАВЛЕНКО**

М. Довнар-Запольський

Г. Сковорода

Є. Слуцький

М. Грищенко

Посвята у студенти

День знань — дуже особливе свято! Завжди тремтливо яскраве, насичене емоційністю та хвилюючою атмосферою. Ненав'язливо звучить класична музика, скрізь хоробод блискучо-стрижених очей, звідусіль лунають теплі привітання на яке відгукується кожне людське серце!

Це пам'ятний день великих надій і очікувань, адже кожна родина прагне дати своїм дітям якісну освіту, яка в подальшому допоможе їм у бурхливому океані життя.

Цей день завжди особливо урочистий і хвилюючий, бо саме з нього починається незвіданий, цікавий і, водночас, нелегкий шлях до пізнання, до нових звершень, до самостійного життя. Цього дня до шкіл біжать школярки з квітами та бантиками, до вузів звідусіль з'їхалися студенти. Кожен з нас, перегортаючи сторінки свого життя, зупиниться на тій, що має назву "Посвячення у студенти". І полинуть тоді думки приємні, життєрадісні, і зашемиць серце, бо згадаєш свою юність, своїх кращих друзів, своїх порадників і наставників — викладачів.

Вже понад сторіччя і Київський національний еко-

номічний університет імені Вадима Гетьмана широко відкриває двері своїм студентам.

Цьогорічне урочисте посвячення у студенти відбулося під сонячною блакиттю прекрасного вересневого дня на стадіоні спорткомплексу «Економіст».

З вітальним словом до першокурсників, їх батьків та викладачів звернувся: ректор університету, академік Анатолій Федорович Павленко, директор Інституту історії Національної академії наук України, академік НАН України Валерій Андрійович Смолий, а декан кредитно-економічного факультету Михайло Іванович Діба дав по-батьківськи напутні слова першокурсникам.

За давньою традицією ректор Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана Анатолій Федорович Павленко, урочисто вручив символічний студентський квиток студентам-першокурсникам. Дійство продовжилось святковим концертом.

Як завжди, було море квітів, радісних емоцій, хвилювання,

святкового настрою — все це налаштувало на велику працю. Тож бажаємо вам, дорогі студенти, любити свій університет, довіряти педагогам, бо саме вони відкривають широкі світи до науки та супроводжують вас по країні знань.

● Свято

● Слово

● Оголошення

● Це круто

● Ми і світ

● Подія

● Літературні розвідки

● Туга

● Історичні розвідки

● Вітаємо

Інноваційний крок у розвитку Альма-матер

Щороку, у переддень Свята Знань у нашому університеті проходять збори трудового колективу. Цей захід збирає весь професорсько-викладацький склад та співробітників ВНЗ. На цьогорічних зборах ректор університету, академік АПН України, доктор економічних наук, професор Анатолій Федорович ПАВАЛЕНКО розставив акценти над основними етапами роботи університету щодо подальшої успішної реалізації Програми інноваційного розвитку КНЕУ.

До уваги читачів «Економіста» доповідь А. Ф. ПАВАЛЕНКА.

Шановні колеги!

В минулому році відбулася визначна подія яка стає головною передумовою для подальшого розвитку університету. Нашому навчальному закладу Постановою Кабінету Міністрів України від 3 лютого 2010 року №76 надано статус самоврядного (автономного) дослідницького національного університету. Окрім нас такий статус отримали ще п'ять університетів. Зауважу, що всі критерії діяльності університету за якими надається статус дослідницького, у нас відповідали поставленим вимогам, що свідчить про результативну та ефективну роботу колективу в минулі роки.

Наступною Постановою від 17 лютого 2010 року №163 Кабінет Міністрів України затвердив Положення про дослідницький університет, в якому записано, що строк, на який університету надається статус дослідницького становить п'ять років. Підтвердження статусу дослідницького здійснюється в установленому законом порядку Кабміном кожні п'ять років за поданням Міністерства освіти і науки України на підставі висновків відповідної комісії. Університет протягом шести місяців від надання йому статусу дослідницького розробляє на підставі затверджених Міністерством освіти і науки України загальних вимог програми розвитку дослідницького університету, які затверджує вказана комісія. Хочу відмітити, що у нас уже майже два роки така програма існує. Вона затверджена Вченою Радою і успішно реалізується. Це Програма інноваційного розвитку університету.

В подальшому розвитку ми будемо керуватись нашою Програ-

мою, а також основними завданнями та критеріями, викладеними в Положенні. Коротко про дослідницький університет.

Дослідницький університет — це сучасна форма інтеграції навчального процесу з науковими дослідженнями — фундаментальними і прикладними.

Вперше система була визначена Вільгельмом фон Гумбельтом, засновником кращого на той час Берлінського університету. У меморандумі університету у 1810 р. були закріплені основні принципи дослідницького університету: єдність науки і викладання; свобода викладання; академічне самоврядування.

Система освіти, заснована на цих принципах називалась гумбольтівською. Її також запровадила Росія. Але пізніше системне втручання держави в життя університетів не залишило від неї майже нічого, як у Німеччині, так і в Росії.

В ті часи німецькі університети були найкращими. Починаючи з кінця XIX століття (особливо в першій половині XX століття) американські університети втілювали ідеї німецьких дослідницьких університетів, але на більш демократичних засадах, почали виходити в світові лідери. Розвиток радянської в тому числі української вищої освіти і науки відбувався іншим шляхом. Перш за все в Радянському Союзі фундаментальна наука була виведена з університетів і сконцентрована в Академії наук. Університети вели в основному прикладні дослідження. Інтеграція фундаментальної та прикладної науки здійснювалась через формулу «науково-технічний прогрес». Я не буду розшифровувати сутність, її ви знаєте принаймні повинні знати. Нагадаю лише про «хаземи» в яких ми брали участь. Виконання їх забезпечувало зв'язок університетської науки з виробництвом і давало додатковий зарібок. Ті часи давно пройшли, а організація фундаментальної науки і університетської освіти залишилась такою ж, як і раніше. Напевно на той час вона була виправдана, адже майже вся наука працювала на ВПК. Але в наш час на думку значної частини науково-педагогічної громадськості таке роз'єднання серйозно заважає розвитку та підвищенню якості університетської освіти, зростанню рейтингу українських університетів.

Тому створення в Україні дослідницьких університетів, основним завданням яких є здійснення разом з національними та галузеви-

ми академіями наук фундаментальних і прикладних досліджень за визначеними пріоритетними напрямками, є першим кроком у подоланні згаданих протиріч.

До речі, такі ж кроки здійснюються в Росії, а також в Німеччині, університети якої за результатами порівняльних досліджень значно програють американським, тому що вони:

не в повній мірі являються селективними, тобто мають право ретельно вибирати студентів під час прийому на навчання;

ключовими дослідженнями займаються позауніверситетські установи;

університети не є автономними;

університети дуже бідні. Наприклад, Вільний університет у Берліні з 40 тис. студентів має бюджет у 250 млн. доларів, тоді, як бюджет Стенфордського університету з 11 тис студентів складає 2,5 млрд. доларів. Про більшість українських університетів і говорити нічого.

Як бачимо, загальна ситуація майже повністю схожа на нашу українську. Тому створення в Україні дослідницьких університетів, яке передбачає певну концентрацію фінансових, матеріальних та інших ресурсів в невеликій кількості університетів, здатних розв'язувати важливі соціально-економічні завдання в країні та різних галузях економіки, є своєчасним.

фраструктурою наукової, освітньої та інноваційної діяльності, що забезпечує сталий розвиток, якість і затребуваність вищої професійної освіти і наукових досліджень на основі отримання, застосування та комерціалізації наукових знань.

Сучасний дослідницький університет — це ключовий суб'єкт національної економічної системи, який має високу самостійність, що забезпечується його бюджетом та чинним законодавством про вищу освіту. Світовий досвід свідчить, що для отримання студентами елітної освіти дослідницький університет повинен мати розвинуту інфраструктуру та необхідні умови для функціонування, які забезпечують досягнення основних критеріїв діяльності та сталий розвиток університету. Хочу підкреслити, що ми завжди приділяли увагу створенню інфраструктури, вкладаючи в це значні кошти. Діяльність в цьому напрямку поживалась після прийняття Програми інноваційного розвитку університету.

На сьогодні Програма виконана ще не повністю. Виконанню завдань ряд об'єктивних обставин, перш за все відсутність нового Закону про вищу освіту, на проект якого ми спиралися, розробляючи Програму, вкрай недостатнє фінансування на розвиток та інші обставини, в тому числі і суб'єктивні.

Але Програму можна взяти за

наявності не менше як 150 штатних докторів наук на кінець 5-річного терміну, тобто ми повинні готувати в середньому 10 докторів щорічно. Це нелегко, але можна досягти.

Наявності не менше 500 штатних кандидатів наук, 20 наукових структурних підрозділів (у нас 10), опублікування не менше 150 наукових статей щорічно у фахових виданнях, які входять до міжнародних наукометричних баз даних, таких як СКОПУС та інші не менш жорсткі критерії.

Зрозуміло, що в таких умовах не тільки університет, а також факультети і кафедри повинні мати чіткі, персоналізовані програми розвитку, виконання яких повинно бути безумовним і строго контрольованим.

В дослідницьких університетах велика увага приділяється студентам. Студенти виступають як рівноправні партнери професорсько-викладацького складу в академічній та науково-дослідній роботі.

Завдання по забезпеченню такого партнерства також записані і в нашому Положенні про дослідницький університет, затверджене Кабінетом Міністрів України. Найбільш концентровано якісно нова роль студентів відображена у Будапештсько-Віденській декларації про створення Європейського простору вищої освіти, яка була прийнята 12 березня 2010 року на зустрічі міністрів, що відповідають за вищу освіту у країнах-учасниках Болонського процесу.

В ній записано: «Ми зобов'язані працювати над більшим залученням працівників вищої освіти та студентів до запровадження і подальшого розвитку Європейського простору вищої освіти. Ми повністю підтримуємо участь працівників вищих навчальних закладів та студентів у структурах, що приймають рішення на Європейському, національному та інституційному рівнях. Ми закликаємо усі залучені сторони сприяти створенню середовища, що надихає до роботи, сприяти навчанню, орієнтованому на студента, як способу розширення можливостей студентів, забезпечуючи найкраще рішення для сталих та гнучких траєкторій навчання, які студенти можуть знайти у суспільстві знань, користуючись перевагою мобільності і справедливим визначенням кваліфікацій».

Хочу відмітити, що перший етап в цьому напрямку ми уже успішно пройшли. Наші навчальні програми визнаються в зарубіжних університетах. Немало студентів там успішно навчаються по системі включного навчання, правда за власні кошти. Маю надію, що надалі становище покращиться. Нам надано право направляти щороку наукових і науково-педагогічних працівників на стажування, а студентів, аспірантів і докторантів у кількості 50 осіб щорічно на навчання до 40 зарубіжних університетів і навчально-виховних

В Німеччині відбулося виділення таких університетів, подібні процеси проходять і в Росії.

Але повернемося до нашої теми. В згаданому вище Положенні про дослідницькі університети записано: дослідницький університет — національний вищий навчальний заклад, який має вагомі наукові здобутки, проводить дослідницьку та інноваційну діяльність, забезпечує інтеграцію освіти та науки з виробництвом, бере участь у реалізації міжнародних проектів і програм.

Дещо іншим є визначення сутності дослідницького університету, яке склалося в світі. За світовими поняттями дослідницький університет — це інноваційний вищий навчальний заклад з глибокою інтеграцією і розвинутою ін-

основу та доповнити з врахуванням вимог та критеріїв діяльності дослідницьких університетів та розробити нову програму терміном на п'ять років.

Що стосується критеріїв діяльності, то вони, як я уже підкреслював, жорсткі, та мають у відмінності від критеріїв діяльності зарубіжних дослідницьких університетів, кількісне вираження. Критерії зобов'язують:

отримати не менше як двох премій національного та міжнародного рівнів за останні 10 років. У нас немає жодної.

Захист не менше 300 кандидатських дисертацій за останні 5 років. Цей критерій ми перевищили і здатні його стимулювати.

Захист не менше 50 докторських дисертацій за 5 років.

центрів в установленому законом порядку. Зважаючи на вищесказане, вважаю своєчасним створення Студентської академічної ради як дійового партнера викладачів у вдосконаленні змісту та підвищенні якості освіти, як і введення в дію підсистеми «Деканат-кафедра». Вона після належного доопрацювання забезпечить повну прозорість в поточному оцінюванні, адже кожен студент буде мати можливість доступу до результатів своєї поточної успішності. Також вважаю за необхідне враховуючи завдання дослідницьких університетів, суттєво доопрацювати по формі і за змістом основний технологічний документ — Паспорт дисципліни, куди входить і карта самостійної роботи та розмістити його на внутрішньому сайті університету. Цю важливу роботу потрібно провести уже в першому семестрі цього навчального року.

Споживач — завжди король. Таким є один із основних лозунгів маркетингу.

Студенти є споживачами нашої продукції — освітніх послуг. Вони платять за них прямо чи опосередковано і мають право знати, чому ми їх навчаємо, як навчаємо і як оцінюємо. Наприклад, всім відомо — деканам, завідувачам кафедр та і самим викладачам, що останнім часом по ряду дисциплін студенти майже перестали відвідувати лекції. Всі це знають і сором'язливо мовчать. Чому це відбувається? А тому, що лекції не несуть новітньої інформації. В їх основі лежить підручник, який студент може легко знайти через електронну систему бібліотеки. В останні роки склалася ненормальна ситуація — ми маємо напівпорожні лекційні аудиторії і бібліотеку. Якби не нова система поточного оцінювання то ми б не бачили половини студентів і на практичних заняттях, що вже було.

В чому причина такого відношення студентів до аудиторної роботи. Напевно в тому, що:

1. Вона багато в чому не цікава, рутинна. В ній майже відсутня творча, дослідницька та дискусійна складова, самостійна робота спрощена і орієнтує лише на отримання оцінки і проводиться в уже відживаючому двох годинному режимі.

2. Студенти перевантажені. Це очевидно і ми нічого не робимо, щоб позбутись цього недоліку. При цьому має місце значне дублювання навчального матеріалу.

3. Напевне, частина викладачів не володіють сучасними методами ведення занять і позбутись цього недоліку не спішають.

Забезпечення участі студентів у здійсненні наукових досліджень та впровадження в практику навчального процесу — таке завдання в якості основного поставлене в Положенні про дослідницькі університети. В зарубіжних дослідницьких університетах в цьому напрямку проводиться значна селективна робота. Вони самі уже ретельно вибирають собі студентів, перш за все здатних здійснювати дослідження. У нас інша ситуація. Держава, забезпечуючи рівний доступ до вищої освіти, сама розробляє умови прийому. Напевне, це правильно на нинішньому етапі розвитку. Але хто забажає вести таку роботу після І-го курсу. Ніхто. Вважаю, що подібні селективні дії повинні стати обов'язковими, а ми, навчитись працювати з кращими студентами.

Значну роботу потрібно провести по організації студентських досліджень, перш за все на кафедральному та факультетському рівнях.

На рівні університету управління студентською наукою здійснюється на самоврядній основі через студентське наукове товариство. Це усталена форма організації дослідницької роботи студентів і ми її міняти не будемо.

Але товариству слід вдосконалити координуючі дії, перш за все щодо участі наших студентів в різноманітних конкурсах в тому числі міжнародних, олімпіадах та разом з кафедрами забезпечити публікацію наукових статей підготовлених студентами, що високо цінується в дослідницьких університетах.

Положення про дослідницький університет надає останнім ряд прав і переваг. Університету надається право: проводити фундаментальні та прикладні дослідження за власні кошти, але тільки за новими науковими напрямками; вводити в межах бюджетного фінансування подвійні оклади і ставки науково-педагогічним працівникам, направляти за кордон на стажування і навчання та інше.

Взагалі Положення в цілому викликає подвійне враження. З одного боку надається ряд прав, а з іншого — вся діяльність автономного університету повинна відбуватися у відповідності з чинним законодавством, або за погодженням з відповідними органами державної влади, тоді як в зарубіжних автономних вищих навчальних закладах все що стосується науково-освітньої та фінансово-економічної діяльності регулюється внутрішніми правилами, викладеними у статуті університету. Я назвав би все те що декларує Положення автономією по-українськи. Але як би то не було, нам потрібно в повній мірі скористатись наданими правами і перевагами. Перш за все ми повинні забезпечити ефективну роботу головної діючої особи навчального закладу — викладача, його навантаження, систему організації навчальної та дослідницької роботи, матеріальне стимулювання та інше. Якщо ми цього не зробимо, то про автономію і самоврядність годі й думати. Ряд положень буде розглянуто на Конференції трудового колективу у листопаді цього року та знайде відображення в новому Колективному договорі.

А тепер про деякі підсумки роботи в минулому році. В цілому навчальний рік був успішним, але мали місце і ряд недоліків, яких можна було уникнути. Почну із результатів літньої сесії. Абсолютна успішність знизилась на 2,1% і склала 77,5%, зате підвищилась якість навчання. Кількість студентів денної форми навчання які склали сесію без трійок склала 42,5%, що на 3,1% більше, ніж в минулому році. Це непоганий результат. На денній формі навчання кількість відмінних і добрих оцінок зросла на 3,3%, але кількість двійок збільшилась на 2,5%. Такі ж тенденції виявились і на інших формах навчання. Але є в університеті група викладачів, які допускають екстремальні відхилення в оцінюванні. У одних — біля 50 або й більше оцінок двійок, у других — п'ятірок, у третіх — абсолютна успішність складає 100%. Таких колег не багато, але їхні прізвища повторюються в аналітичній записці Навчального центру щорічно. Я прошу Вчені ради факультетів вивчити їх «багатий» досвід, а то в наш буремний час його можуть почати вивчати інші.

В минулому семестрі виявлено багато недоречностей в поточному оцінюванні, які чітко висвітлила автоматизована система управ-

ління «Кафедра-Деканат». Так як вона була застосована вперше, то висвітлює реальну картину, на жаль не дуже приємну, того що відбувається в поточному оцінюванні. Це крайня нерівномірність оцінювання, значна кількість оцінок з'являлась за 2-3 тижні до початку сесії, незрозумілі самі оцінки, наприклад, 0,25 чи 0,7 або 1,5. Як можна досягти 50 балів створюючи такі оцінки, або як можна отримати високі підсумкові оцінки при вкрай низьких результатах поточного оцінювання та інше. Без глибокого аналізу важко стверджувати яка система ефективніша 0-5-10 чи діюча.

Остання активізувала використання поточного часу, але зробила заняття менш насиченими, мілкуватими, де починає переважувати кількісний параметр, а не якісний пізнавальний процес. До того ж у нас немає обґрунтованих критеріїв поточного оцінювання, а може й підсумкового, точно не скажу. Напевно немає. Ми просто не звертали уваги на такі важливі речі. Ми ніяк не можемо відійти від застарілої формули організації навчального процесу — 2 години лекції, 2 години практичної роботи. Підводячи підсумки сказаному вважаю, що одним із важливих завдань цього року є подальше вдосконалення оцінювання у всіх його аспектах — методологічному, організаційному, критеріальному. Напевне, вирішенню проблем оцінювання повинна бути присвячена традиційна щорічна науково-методична конференція. Нагадаю, що ми частково обговорювали питання оцінювання на конференції в минулому році.

Взагалі то організацією навчального процесу та її серцевиною — розкладом занять, ми ніколи серйозно не займались. Деякі зміни вносились як реакція на постійні щорічні нарікання на недосконалість розкладу чи інших організаційних складових. Нам потрібно сформулювати концепції організації навчального процесу та розробити Положення по її реалізації. Такі роботи потрібно розпочати невідкладно. Вважаю за доцільне вивчити та реалізувати пропозицію студентів старших курсів про початок занять із 17 години, адже як вони фактично всі працюють.

Ще одну проблему нам потрібно вирішити найближчим часом — це проблема вибіркового дисциплін. Перелік таких дисциплін формується кафедрами як правило під себе, для них характерний високий рівень паралелізму з основними. Тому вони не цікаві і майже не відвідуються. Значна кількість академічних заборгованостей саме по вибіровим дисциплінам. Тому розробка концепції вибіркової, яка передбачала б суттєве зменшення спеціальної складової — нагальна проблема сьогоднішнього дня. В цілому кафедрам необхідно продовжити проведення ретельного аналізу паспортів навчальних дисциплін на предмет впровадження інноваційних навчальних технологій, узгодити їх з повноважними представниками роботодавців та розмістити як уже зазначалось на внутрішньому сайті університету. В цьому році таку роботу потрібно провести вже в першому семестрі, в подальшому на кінець кожного навчального року. Оновлений паспорт стане основним об'єктом перевірки готовності кафедр до нового навчального року. Для систематизації цієї роботи, було корисно ввести презентацію дисциплін, що закріплені за нею, з ціллю визначення структури та

переліку компетенцій, що мають бути сформовані в процесі опанування змісту дисципліни; удосконалення структурно-логічної схеми викладання навчального матеріалу, оновлення змісту дисципліни з метою унеможливлення паралелізму із іншими дисциплінами.

Нагальними питаннями є подальше вдосконалення, а може і збільшення кількості магістерських програм. Непевне, доцільно вести по одній, умовно кажучи теоретичній програмі по кожній спеціальності, а на бакалаврському рівні — по дослідницькому модулю.

Надання університету статусу дослідницького вимагає системної перебудови науково-дослідницької роботи і перш за все у формуванні напрямків наукових досліджень, на засадах сучасної парадигми інноваційного розвитку, віддаючи перевагу фундаментальним дослідженням. Перш за все увага повинна бути сконцетрована на соціальній сфері, її якісній трансформації та соціалізації економіки і гуманізації суспільних відносин, інноваційному розвитку та конкурентоспроможності, на кредитному регулюванні, податковій та бюджетній політиці, на світогосподарських зв'язках та євроінтеграції. Нам потрібно продовжити створення науково-дослідних інститутів на перелічених та інших напрямках наукових досліджень, забезпечити нормальні умови для їх роботи, провівши відповідні заходи уже в першому семестрі. Тоді інститути почнуть швидко і ефективно працювати. Виконання поставлених завдань можливе лише при умові достатнього та стабільного фінансування. В Положенні про дослідницький університет записано так: «Фінансування наукових досліджень і розробок дослідницького університету в перші 5 років здійснюється відповідно до програм розвитку університету у розмірі не менше як 25 відсотків бюджетних коштів, що виділяються на його утримання. Подальше фінансування, в тому числі наукових досліджень, розробок і програм розвитку здійснюється за умови забезпечення університетом надходжень до спеціального фонду державного бюджету у розмірі не менш як 50 відсотків бюджетних коштів, передбачених на наукові дослідження і розробки». Схема не зовсім зрозуміла, особливо після перших 5-ти років. Наприклад, виходячи з обсягів минулорічного фінансування, на науку потрібно було б виділити 23 млн. грн. В цьому році виділено в 10 разів менше. По запропонованій схемі повернути до спецфонду бюджету повинні 12,5 млн. грн., отриманих в результаті випуску та реалізації власної наукоємної продукції, отриманої в результаті наукових досліджень. Наша продукція — освітні послуги та навчально-методична інфраструктура, що їх забезпечує - новітні технології навчання, підручники, навчальні посібники нового покоління — збірники кейсів, практикуми, ситуаційні вправи, виробничі ситуації та інше. В цьому році їх видавництво значно збільшилось. Надалі така робота повинна активізуватися. Уже розроблені та схвалені Вченою Радою пропозиції щодо змісту контракту в частині інноваційної науково-педагогічної діяльності.

Створення такого інноваційного продукту ми будемо стимулювати, тобто оплачувати додатково. Після узгодження їх на Конференції трудового колективу приступимо до запровадження контрактної форми оформлення на роботу викладачів, прийнятих по конкурсу.

Користуючись попередніми цифрами ми повинні набирати в контрактах не менше як 1,4 млн. грн. для виготовлення інноваційного продукту в звітному році виділено в 2,5 рази менше. Але попередньо потрібно зробити принаймні дві речі — розробити та запровадити систему моніторингу створення та впровадження інноваційного продукту та забезпечити охорону об'єктів права інтелектуальної власності інноваційних розробок університету.

Про фінансово-господарську діяльність університету. В минулому році на здійснення фінансово-господарської діяльності надійшло коштів у загальній сумі 221,5 млн. грн. із них 93,8 млн. або 45 відсотків бюджетні асигнування, 129 млн. стали інвестиції юридичних та фізичних осіб. У сумі видатків 146,3 млн. грн. або 67,3 відсотка склали видатки на оплату праці. Із них надбавки, доплати та матеріальні заохочення спрямовано у 35,4 млн. грн., або 24,2 відсотка витрат на оплату праці. Середня заробітна плата професорсько-викладацького складу склала 4515 грн., адміністративно-управлінського та обслуговувального - 2165 грн. Загалом по всім категоріям працівників середня заробітна плата стала 3192 грн. Для порівняння: по м. Києву середня зарплата за цей же період склала 3202 грн. за місяць. Незважаючи на постійне блокування оплат Казначейством нам вдалось все таки спрямувати на розвиток всього 12,5 млн. грн. або 5,8 відсотків видатків. Будемо надіятися, що надання нам статусу дослідницького університету дозволить зняти блокаду і направити на розвиток значно більше коштів.

Про міжнародні зв'язки. Раніше було відзначено, що в минулому році міжнародні зв'язки розширилися, програми співробітництва стали більш конкретними. Завданнями у міжнародній діяльності, які передбачає Положення про дослідницькі університети є участь в реалізації міжнародних проектів і програм, у науково-практичних конференціях, семінарах та виставках, створення спільних з іноземними партнерами наукових центрів, інститутів та інших об'єднань для виконання освітніх і науково-дослідницьких програм з видачею студентам, аспірантам та докторантам відповідних документів про освіту. Завдання зрозумілі, питання тільки в одному — чи захочуть зарубіжні партнери створювати ці структури. До сих пір не хотіли.

Про прийом студентів на перший курс. В цьому році попит на навчання в нашому університеті був ажіотажним. Більше 8 тисяч абітурієнтів, що побували в нашому ВНЗ подали більше 17 тис. заяв. Планові завдання по прийому на місця державного замовлення ми виконали. Прийняли також достатню кількість студентів на платне навчання. Все це відбулося дякуючи чіткій роботі приймальної комісії, відповідальним секретарем якої був Юрій Мечиславович Солодковський. Дякуємо Вам за проведену роботу.

Шановні колеги! Дослідницький університет — це університет в якому забезпечується адміністративно-структурна, нормативно-правова, науково-методична, фінансово-економічна і матеріально-технічна єдність наукової та освітньої діяльності на основі інноваційних принципів організації і управління. Досягнення такої єдності стане змістом нашої роботи в наступному році.

ОГОЛОШЕННЯ

Центр культури і мистецтв КНЕУ
Концертний зал
26 жовтня 2010 року
о 16.00

Державний академічний естрадно-симфонічний оркестр України

Тематичний концерт : Чайковський. Тема любові.
У програмі — увертюри «Ромео і Джульєтта»,
«1812»,
«Італійське каприччо»
Художній керівник та диригент
Президент Міжнародного фонду ім. М.Лисенка
МИКОЛА ЛИСЕНКО

Вступна кампанія 2010 — враження, пі дсумки

Щороку кожен навчальний заклад переживає найвідповідальніший період — вступний. З особливостями та перипетіями цього річної вступної «баталії» з нами поділився відповідальний секретар приймальної комісії КНЕУ Юрій Солодковський.

Як пройшла вступна кампанія 2010 року? Скільки студентів було зараховано на перший курс?

Вступна кампанія 2010 року пройшла успішно, в умовах прозорості і відкритості, скарг або звернень абітурієнтів щодо роботи приймальної комісії зафіксовано не було. На денну форму навчання зараховано понад 3000 студентів.

Яким був у середньому по ВНЗ конкурс на одне бюджетне місце? Які спеціальності були фаворитами?

Конкурс на місця за державним замовленням в середньому по ВНЗ склав 14 осіб на місце. Такий високий конкурс зумовлений тим, що кожен з 8475 вступників подав мінімум дві заяви на вступ за різними напрямками підготовки. Найбільш популярними напрямками підготовки в цьому році традиційно були: «правознавство», «міжнародна економіка», «фінанси і кредит», «економіка підприємства».

Особливості вступної кампанії 2010 року?

Головною особливістю цього року було те, що більшість вступників (разом із численними родичами) намагалися подати документи про вступ в перший тиждень роботи приймальної комісії, що призвело до надмірної завантаженості технічних працівників, які були вимушені працювати без вихідних та в умовах ненормованого робочого дня, за що ми їм щиро вдячні. Щодо змін правил прийому, то ключовим було: обмеження кількості подач документів про вступ (кожен вступник мав право подати документи максимум до 5-ти ВНЗ та на три напрями підготовки у кожному з них) та запровадження квотування місць для позаконкурсного зарахування вступників.

Абітурієнт — 2010, який він?

Весь масив вступників 2010 року не є однорідним, тому й узагальнені характеристики відмітити важко проте, на мою думку, цьогорічні вступники, порівняно з минулорічними, є ще менш професійно цілеспрямованими.

Ваші побажання першокурсникам.

Швидко адаптуватись до студентського життя і бути гідними звання студента КНЕУ.

ЦЕ КРУТО

Аналіз здобутків юридичного факультету КНЕУ ім. В. Гетьмана дав можливість зробити висновок про необхідність створення на факультеті додаткового інформаційно-освітнього ресурсу - факультетського телебачення.

Телевізійна студія — складова інноваційного розвитку юридичного факультету КНЕУ

Проект створення телестудії на юридичному факультеті КНЕУ є складовою інноваційного розвитку факультету в системі інноваційного розвитку університету. Метою даного проекту є виховання у студентів громадянської свідомості та патріотизму, сприяння їх громадянському та професійному становленню; забезпечення виховного та навчального процесу, створення додаткових інформаційно-освітніх ресурсів; створення нових можливостей для проведення молодіжної політики; розвиток комунікативних вмінь та загальнокультурного рівня студентів; активізація включення студентів у навчальний та науковий процес; активізація творчості студентів; формування корпоративної культури, соціокультурного інформаційного простору факультету; формування громадської думки про діяльність факультету та підтримка позитивного іміджу факультету.

Телестудія юридичного факультету планує здійснювати діяльність у наступних напрямках: створення інформаційних сюжетів про події на факультеті, анонси подій та новини факультету; створення регулярних новинних програм, тематичних відеожурналів (випуски відеожурналів будуть базуватися на принципі «інформаційних новин», в яких розповідається про офіційні, навчально-наукові, культурні, пізнавальні, спортивні та інші новини); тематичні передачі про події в житті студентів та викладачів (День університету, День факультету, День юриста, конференції, «Клуб цікавих зустрічей», самодіяльність, засідання вченої ради, спецради по захисту кандидатських дисертацій тощо); невеликі тематичні фільми з окремих напрямків діяльності факультету та про окремі структурні підрозділи факультету; створення навчально-методичної

та науково-інформаційної відеопродукції; створення рекламних, іміджевих та інформаційно-довідкових матеріалів про факультет; проведення контент-аналізу ЗМІ; організація прес-конференцій.

Положення про телевізійну студію юридичного факультету КНЕУ було затверджене розпорядженням декана юридичного факультету В.Ф. Опришком 25 травня 2010 р. Згідно даного розпорядження телестудія є структурним підрозділом юридичного факультету КНЕУ без статусу юридичної особи. Телестудія здійснює свою діяльність у взаємодії із редакціями газети КНЕУ «Економіст» та газети юридичного факультету «Правознавець». Діяльність телестудії здійснюється відповідно до законодавства України, Статуту та інших нормативно-правових положень КНЕУ, юридичного факультету та Положення про телестудію. Телестудія факультету бере участь у роботі органів управління факультету, одержує від працівників факультету, керівників його структурних підрозділів необхідну інформацію, залучає відповідних працівників до роботи телестудії. При необхідності, телестудія також планує залучати спеціалістів сторонніх підприємств, установ та організацій до її роботи. Крім зазначеного, телестудія буде здійснювати взаємодію із іншими вищими навчальними закладами та громадськими організаціями, державними та самоврядними органами, здійснювати міжнародне співробітництво з питань, віднесених до сфери діяльності телестудії.

Телестудія у своїй діяльності підпорядковується деканові юридичного факультету КНЕУ В.Ф. Опришку. Безпосереднє керівництво телестудією здійснює завідувач кафедри цивільного та трудового права А.В. Омельчен-

ко. Слід зазначити, що всі особи, залучені до діяльності телестудії, виконують свої обов'язки на громадських засадах, без грошової та іншої матеріальної компенсації їх діяльності.

Студенти факультету з ініціативою відгукнулися на створення телестудії. Так, з часу її створення було проведено декілька зустрічей із талановитими студентами факультету, результатом чого стало формування персонального складу телестудії, адже головний редактор, режисери-сценаристи, ведучі, кореспонденти, оператор, монтажер є студентами нашого факультету.

Завдяки активній роботі творчого колективу телестудії було створено перший випуск ЮФ-TV, який був презентований на початку навчального року на факультеті і буде показаний на урочистому вечорі, присвяченому 17-річчю юридичного факультету. Зокрема, хочеться відзначити активну роботу таких студентів, як Сергій Сташейко (головний редактор), Дмитро Ходаківський (режисер-сценарист), ведучих Ганни Першиної та Ярослава Філоненка, кореспондентів Валентини Орлової та Катерини Пугачової, оператора Андрія Волохіна. Перший випуск був присвячений основним досягненням юридичного факультету у всіх напрямках його діяльності, засіданню спеціалізованої вченої ради по захисту кандидатських дисертацій, міжнародному співробітництву факультету, тощо.

На сьогодні іде активна підготовка другого випуску ЮФ-TV, в якому будуть висвітлені основні події в житті держави, а також університету та нашого факультету у поточному семестрі. Творчий колектив телестудії юридичного факультету сподівається на активну співпрацю із всіма структурними підрозділами КНЕУ.

Завідувач кафедри цивільного та трудового права, кандидат юридичних наук, доцент — керівник ЮФ-TV А.В. ОМЕЛЬЧЕНКО.

Студенти КНЕУ на навчанні в Університеті Софія Антіполіс

Вже другий рік поспіль Університет Софія Антіполіс м. Ніцци, що розташований на Лазурному узбережжі Франції, гостинно відкриває свої двері для студентів КНЕУ, які бажають під час літніх канікул опанувати французьку мову, економічну термінологію, і познайомитись з культурною спадщиною цього мальовничого куточку Європи. Своїми враженнями від поїздки діляться учасники цьогорічної літньої навчальної програми.

«Ця програма дуже зручна тим, що можна сумістити приємне з корисним - навчання та літній відпочинок. Цікаво було дізнатися в яких умовах зазвичай живуть та навчаються французькі студенти. Наприклад, методи викладання економіки в європейському університеті трохи різняться від українських, а студентський гуртожиток мало чим нагадує звичний для нас. Програмою передбачені заняття з французької мови, але ніщо так не допомагає вдосконалити рівень мови як спілкування із людьми довкола. Занять було небагато, тому часу вистачало і на пляж, і на подорожі узбережжям, і просто прогулянки містом. Взагалі, на Лазурному узбережжі, кожне місто і селище є неповторним, тому в пізнавальному плані поїхати туди просто необхідно».

Анастасія МЕДЯНОВСКАЯ

«Стажування в Ніцці чудова можливість провести літо з користю, покращити рівень французької мови та знань у сфері економіки, макроекономіки та історії економічних вчень, а також насолодитися неймовірним літнім відпочинком на Лазурному узбережжі, відкрити для себе історію, традиції та побачити своїми очима визначні місця Півдня Франції. Під час навчання високопрофесійні викладачі використовували сучасні інтерактивні методи, залучали нас до групової роботи, ігор, дискусій. Заняття проходили захоплююче швидко, залишаючи час на екскурсії та спілкування. Жили ми у гуртожитку французького університету Софія Антіполіс - одномісних кім-

натах в яких були всі необхідні зручності для студентів. По закінченню стажування ми отримали сертифікати, що підтверджують рівень знань з французької мови, та склали іспит з економіки. Повернувшись до Києва з незабутніми спогадами та позитивними емоціями, значно покращеним рівнем французької мови, досвідом захоплюючих студентських подорожей, новими знайомствами та чудовою засмагою. Щодо мене особисто, я їздила по цій програмі вдруге, і сподіваюсь продовжити там своє подаль-

Евеліна ПАНЧЕНКО

ше навчання. Я встигла побувати в Монако, Монте Карло, Каннах, Сан Тропе, Сан Ремо, Грассі та Парижі, познайомитись з цікавими людьми та покращити рівень французької мови. Тому хочу порадити нашим студентами не втрачати можливість провести незабутнє літо у Франції».

ливо розмовний. Коли спілкуєшся з носіями мови які тебе розуміють, а ти розумієш їх, зникає боязнь говорити, згадуєш фрази та слова, які були в пасивній лексиці. Починаєш розмовляти автоматично, не задумуючись над словами, часами, відмінюванням дієслів. Крім того, дізнаєшся багато розмовних та сленгових виразів і слів, без яких, на мою думку, неможливе вільне володіння мовою.

Гарні викладачі лінгвістичних курсів. Пари дуже живі, цікаві, а головне - надзвичайно продуктивні. Щодо економічної програми, то мені сподобався курс макроекономіки. В Університеті Софія Антіполіс м. Ніцци використовуються інші підходи до пояснення макроекономічних механізмів ніж в українських ВНЗ.

Також я краще пізнала менталітет французів: як позитивні сторони, так і дивні для нас.

Цікаво мені видалась мультинаціональність та багаторелігійність населення Франції. Я була приємно вражена толера-

сним ставленням представників різних націй та релігій один до одного. Водночас, просто захоплює патріотизм людей як до країни, звідки вони родом, так і безпосередньо до Франції. У відповідь на запитання: «Звідки Ви?», — чуєш: «Я француз (французька) родом із Сенегалу (Тунісу, Кот-д'Івуару...)».

Після цього зазвичай іде невеличкий екскурс в історію та культуру цієї країни. Крім того, французи вважають, що французьке все найкраще і, що Франція — найліпша країна для життя. Аргументація зазвичай досить слабка, але позиція непохитна. Цікаво було порівняти транспорт, дороги, магазини Франції та України.

У Ніцці дуже зручна набережна для тих, хто любить бігати, кататися на роликах чи велосипеді, прогулюватись вздовж моря. Серед приємних моментів — також сезон розпродажів у магазинах (переважно одягу та аксесуарів). Можна придбати якісні оригінальні товари за нижчими цінами, ніж вдома. Варто відмітити, що Ніцца знаходиться неподалік Монако, Канн, Антибів, Вільфраншу тощо. Можна навіть навідатися до Італії. На Лазурному узбережжі є музеї таких митців як Матісс, Пікассо, Ренуар.

Марія ТИЩЕНКО

«Я задоволена поїздкою! За короткий час я значно покращила рівень французької мови, особ-

ливо розмовний. Коли спілкуєшся з носіями мови які тебе розуміють, а ти розумієш їх, зникає боязнь говорити, згадуєш фрази та слова, які були в пасивній лексиці. Починаєш розмовляти автоматично, не задумуючись над словами, часами, відмінюванням дієслів. Крім того, дізнаєшся багато розмовних та сленгових виразів і слів, без яких, на мою думку, неможливе вільне володіння мовою.

Гарні викладачі лінгвістичних курсів. Пари дуже живі, цікаві, а головне - надзвичайно продуктивні. Щодо економічної програми, то мені сподобався курс макроекономіки. В Університеті Софія Антіполіс м. Ніцци використовуються інші підходи до пояснення макроекономічних механізмів ніж в українських ВНЗ.

Також я краще пізнала менталітет французів: як позитивні сторони, так і дивні для нас.

Цікаво мені видалась мультинаціональність та багаторелігійність населення Франції. Я була приємно вражена толера-

цією. Водночас, просто захоплює патріотизм людей як до країни, звідки вони родом, так і безпосередньо до Франції. У відповідь на запитання: «Звідки Ви?», — чуєш: «Я француз (французька) родом із Сенегалу (Тунісу, Кот-д'Івуару...)».

Після цього зазвичай іде невеличкий екскурс в історію та культуру цієї країни. Крім того, французи вважають, що французьке все найкраще і, що Франція — найліпша країна для життя. Аргументація зазвичай досить слабка, але позиція непохитна. Цікаво було порівняти транспорт, дороги, магазини Франції та України.

Тетяна ЦИГАНКОВА

«Поездка в Ніццу починалась з довгого очікування - счєт дням пошел уже с февраля. Еще бы - город-сказка, место отдыха мирового бомонда и возможность практики француз-

зкого языка. И, как результат - полное оправдание всех надежд: весело проведенное время в компании франкоговорящей молодежи, исписанные конспекты по экономике и море новых впечатлений. Время пролетало незаметно, и месяц быстро подошел к концу. Большое спасибо нашему университету за предоставленную возможность в изучении французской экономики, культуры и языка.».

Соня МАТЮХА

**Координатор проекту —
проф. кафедри маркетингу
Д.е.н. Решетнікова Ірина Леонідівна
(reshet2002@rambler.ru)**

Erste Group Summer University Danubia 2010 – з перших вуст

Осінь — одна з тих пір року коли дишеться і думається по іншому, по новому! Осінь — початок нового навчального року та планування майбутніх дій. Але зринають в думках спогади про міжнародні літні програми, в яких студенти брали активну участь. Без зайвих слів хотілося б поділитися з вами, шановні читачі, враженнями, коментарями та побажаннями студентів — учасників щорічної програми Erste Group Summer University Danubia 2010, яка вже третій рік поспіль успішно проходить спільно з Віденським університетом економіки та бізнесу (Австрія)....

Катерина НУЖНЕНКО,
директор Центру міжнародних зв'язків.

Дунай — друга за довжиною і площею басейну річка Європи. Від витоків до гирла Дунай об'єднує території 10 держав. Даючи назву однойменному міжнародному літньому університету, от уже десятий рік поспіль кожного літа ця річка об'єднує і кращих студентів-економістів 8 країн Центральної та Східної Європи. Своїм існуванням Erste Group Summer University Danubia завдячує тісній співпраці Erste Group Bank AG, Віденського університету економіки та бізнесу та провідних університетів Австрії, Хорватії, Чехії, Угорщини, Румунії, Сербії, Словаччини та України. Програма охоплює академічні семінари, практичні заняття, культурні та розважальні заходи, а також надає прекрасну можливість подорожування, нових корисних професійних знайомств, цікавого спілкування з провідними фахівцями в галузях фінансів та менеджменту й обміну знаннями та досвідом.

Ми отримали щасливу звістку про надання нам можливості стати представниками України в Erste Group Summer University Danubia 2010. І відразу ж зіткнулися з великою кількістю невіршених дилем на кшталт: «Як нам отримати візи до стількох країн за такий короткий час?», «Яким транспортом вирушити до першого пункту призначення — Румунії?», «Як достойно представити Україну на культурному вечорі?», «Які подарунки учасникам та координаторам підготувати?». Спочатку ніхто з нас навіть не міг уявити, що за рутинною біганиною та чорно-білим папірцем з розкладом нас очікуватиме абсолютно новий етап життя, який вплине на кожного з нас та стане дієвим поштовхом особистого та кар'єрного росту.

А згадати дійсно є що. І хоча «Данубія» офіційно стартувала в Румунії, для української групи спогади, пов'язані з цією програмою, розпочинаються ще з України. Тут для нас «Данубія» приготувала багато «пригод» та несподіванок. Першою перепонною стали посольства: до румунського відділу ми звернулися із запрошенням з помилковою датою, сербський — відкрив візи декільком учасникам напередодні від'їзду, австрійський — вимагав довідки з університету з певними корекціями. Досвідом виявилось також спілкування зі спонсорами, які надали нам підтримку при приготуванні культурного вечора. Але все ж таки ми впоралися і здавалося, що все готово. Але наступна «радісна» новина чекала нас на залізничному вокзалі: в зв'язку з погодними умовами, було пошкоджено дороги та мости і нам декілька разів довелося змінювати транспорт. Ці та інші дрібні перешкоди лише зміцнили бойовий дух української команди та надали «Данубії» ще і пригодницького відтінку. «Через терни до зірок», — як йдеться у відомій приказці.

На противагу вищезгаданим «проблемкам», позитивним моментам та емоціям можна при-

святити цілу книгу. Один місяць, п'ять столиць європейських країн та 5 провідних університетів, 56 учасників з 8 країн Центральної та Східної Європи, висококваліфіковані викладачі та успішні представники різних департаментів Erste Банку... Цілий місяць академічних ранків, історичних полуднів та культурних вечорів. Кожний день приносив море нових вражень, знань, корисних знайомств та заряджав позитивом. Зазвичай розпочинався такий день із лекцій на базі університетів-партнерів, які мали більшою мірою неформальний характер, проводились з використанням презентацій та кейсових завдань, групових робіт, семінарів з «тимблдингу» (побудови успішної кооперації в команді), цікавих роздаткових матеріалів, досліджень та розробок самих лекторів стосовно певних галузей

Культурний вечір, презентація Чехії та Словаччини.

управління людськими ресурсами та фінансів. Викладачі кожної країни володіли досконалою комунікативними здібностями, були глибоко обізнаними в своєму предметі, вміло тримали увагу та стимулювали дискусійні обговорення проблемних питань. Сильною стороною програми стала і її практична спрямованість, використання знань, здобутих протягом лекцій на практичних семінарах в локальних відділеннях Erste Банку, що стало новим кроком до професійного зростання та піднесло наші професійні навички на якісно вищий рівень. Окрім цього, слухачі курсу «Управління людськими ресурсами» отримали змогу здобути практичні рекомендації від топових менеджерів різних країн, зокрема Румунії та Словачії, щодо ведення бізнесу в сучасному економічному середовищі країн Центральної та Східної Європи. Цікавим і корисним досвідом для нас стало знайомство з провідними менеджерами великих компаній у згаданих країнах, які виявилися зацікавленими в подальшій кооперації та можливій співпраці зі сту-

дентами. Незайвим виявилось і спілкування з випускниками «Данубії» попередніх років, багато з яких продовжують активно співпрацювати з Erste Банком або вже поповнили лави його співробітників. Адаже саме «професійна соціалізація» та «налагодження ділових контактів» і були головними гаслами даного літнього університету.

Після цікавих академічних семінарів та продуктивних практичних занять приходив час занурення в світ відпочинку та задоволення культурної спраги. Організовані студентами приймаючих країн екскурсії, прогулянки для ознайомлення з містом, подорожі до сусідніх міст допомагали відчувати дух старої Європи.

Студенти-учасники від КНЕУ на Церемонії вручення сертифікатів з головним координатором від Австрії, паном Каан Ташли, та локальним координатором від України, пані Катериною Нужненко.

Всі 56 учасників програми, центральний вхід Віденського університету економіки та бізнесу.

Проведений в кожній країні тиждень залишав по собі сотні фотокарток з історичними пам'ятками, видатними місцями, незабутніми пейзажами та чаруючою архітектурою: музеї Дракули в Румунії, сербські бджолини ферма і мандрівка по нічному Новосаду, подорож до Црик-венці — хорватського морського узбережжя, маленькі таємничі вулички старої Братислави та затишні традиційні кав'ярні Австрії. Ніколи не забути нам і церемонії вручення дипломів та закриття літнього університету, що відбулася на даху центрального австрійського Erste Банку над мальовничою панорамою вечірнього Відня. Від'їжджаючи з кожної країни ми встигали здружитися не лише з витривалими студентами-помічниками, а й з витребеньками місцевої кухні та культури спілкування, з місцевими жителями та традиціями.

Окремої уваги заслуговують звичайно культурні вечори, в рамках яких команди намагались якнайкраще представити культуру, кухню та звичаї своїх країн. Щотижня ми мали змогу заглибитись у вікові традиції та ознайомитись зі столітньою спадщиною всіх країн-учасниць. Чимало зусиль було докладено і для достойного проведення українського культурного вечора. Жоден учасник не покинув столу, не закохавшись в українське сало та не покуштувавши української ковбаси, короваю та цукерків. Не забули налити, звичайно, і чарочку справжньої української горілки! На згадку про українську команду кожному були подаровані сувеніри з українською національною символікою. Викли-

кала немало захоплення і підготована студентами презентація України та Києва, після якої всі «данубіївці» вирішили по закінченні програми здійснити подорож до нас в гості.

Не встигли ми й озирнутись, як пролетів здавалось б такий довгий місяць нашого життя, протягом якого ми звикли бути сусідами по кімнаті зі словаками, угорцями чи австрійцями, сидіти за столом з румунами чи сербами, відпочивати з хорватами чи чехами, іноді навіть забуваючи про національність один одного. Кожен із нас отримав у подарунок 55 нових друзів. Як бонус до покупки багажу знань ми отримали корисні поради експертів, настанови топових менеджерів та фінансових аналітиків, незабутні спогади про кожну країну та незабутні враження на все життя.

Для нас є великою честю і радістю, що європейська спільнота зацікавлена в участі представників України у такому значному міжнародному заході. Свій внесок у створення позитивного іміджу нашої держави за кордоном зробили, окрім студентів, ще багато людей. Українська команда висловлює щирі слова вдячності Центру міжнародних зв'язків КНЕУ та особливо його директору — Катерині Нужненко за розуміння, за організацію, постійну підтримку та цілодобову допомогу в підготовці до програми. Також ми щиро вдячні за спонсорську допомогу Київському хлібокомбінату №6, Київському хлібокомбінату №10 і горіланчій компанії «Nemiroff», які відгукнулися на наші прохання і люб'язно надали зразки своєї продукції для українського культурного вечора. Студенти КНЕУ цінують плідну співпрацю з вами, а також ваше бажання активно підтримувати поступ української студентської молоді на шляху до професійної досконалості.

На нашу думку, за такими програмами, як Erste Group Summer University Danubia, майбутній розвиток нашої студентської молоді університету та, відповідно, країни. І ми пишаємось тим, що саме КНЕУ ім. Вадима Гетьмана є партнером цього літнього університету і надає такі непересічні можливості своїм студентам.

Ольга БОЖЕНКО,
студентка III курсу, ФМЕІМ,
Ірина ПОДОЛЯК,
студентка IV курсу, ФМЕІМ.

Мовою сухих фактів, Erste Group Summer University Danubia 2010 (надалі Данубія) — це академічна програма із вивчення однієї із двох дисциплін: фінансові послуги або управління людськими ресурсами. Учасники програми — студенти старших курсів із Австрії, Угорщини, Чехії, Словаччини, Хорватії, Сербії, Румунії та України. Весь процес навчання проходить по черзі у п'яти із семи вказаних країн Центральної та Східної Європи і триває місяць...

Якби мені довелося охарактеризувати програму одним словом, це було б слово «інтенсивність». Інтенсивність

та змістовність навчання у кожному університеті, здавалось, біжать навпіл: рідки з інтенсивністю знань та вражень

які учасники отримують про країну перебування. Бажання кожного із п'яти викладачів розділити передовий досвід у своїй області спеціалізації доповнювалось бажанням студентів із п'яти приймаючих країн розкрити всю красу Батьківщини перед учасниками, зробити так, щоб шестиденне перебування у країні стало повним зануренням у місцеву культуру і по-справжньому незабутнім враженням.

Величезну роботу було зроблено в усіх семи університетах-партнерах, і при координації Віденського економічного університету та Erste Group ці зусилля створили програму, яка пропонує навчання та особистий розви-

ток найвищого європейського класу.

Я був учасником модуля «Управління людськими ресурсами». Особливий акцент робився на можливостях особи координувати роботу групи людей, розв'язувати складні задачі в обмежений строк, приймати оптимальні стратегічні рішення, знаходити компроміс у конфліктній ситуації. Скажете, що це лише теорія? І саме в цей момент виявляється велика відмінність Данубії від звичайного навчання. Відведені спеціальні дні, коли навчальний матеріал на практиці показують представники середнього та вищого рівнів менеджменту Erste Банку у відповідній країні.

Не варто забувати, що навчання — не єдина ціль цієї програми. Сформувати образ Центральної та Східної Європи як єдиного регіону з типовими проблемами і, що головне, великими перспективами; заснувати дружні контакти з іншими студентами; відчувати на практиці, як змінюється життя під час подорожі зі Сходу (Румунія) на Захід (Австрія); повернутися додому з чітким баченням сучасного освітнього та професійного розвитку; все це — Данубія!

Андрій ЗАМКОВИЙ,
студент IV курсу, ФМЕІМ.

ГАЗЕТА ЦЕНТРУ ЗВ'ЯЗКІВ З РОБОТОДАВЦЯМИ ТА СПРИЯННЯ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЮ СТУДЕНТІВ

ПЕРСПЕКТИВА»

Адреса: м. Київ, пр-т Перемоги 54/1, КНЕУ, оф. 141 Тел/факс: 456-06-08, тел. 456-05-66 e-mail: perspect@kneu.kiev.ua

Керівник сектору профконсультаційної роботи — Оксана ЧУБ

ЩО ВИ ЗНАЄТЕ ПРО ТРЕНІНГИ?

Основними напрямками роботи Центру «Перспектива» є: навчання, інформування, контакти. І так, перший з них — навчання, цей напрям є ключовим, оскільки забезпечує студента знаннями та вміннями щодо правильного складання резюме, поведінки під час співбесіди з роботодавцем та надає інші поради якнайшвидшого входження на ринок праці. З цією метою фахівці Центру організовують тренінги з технології самостійного пошуку роботи. Як правило, в якості експертів, в них беруть участь і представники компаній-роботодавців, а це в свою чергу дає можливість студентам з перших уст дізнатись про вимоги до кандидатів на вакантні робочі місця. Наприклад, під час проведення останнього тренінгу студенти мали можливість почути про переваги і особливості побудови власної кар'єри в компанії «REHAU», а також випробувати свої сили у співбесіді і отримати «зворотній зв'язок» від професіонала з відділу підбору персоналу зазначеної компанії. Важливим є те, що дехто зі студентів в подальшому отримали запрошення пройти стажування в одному з відділів компанії.

Що ви розумієте під словом «тренінг»? Що малює ваша уява з обірваних шматочків інформації у вашій голові? Давайте спробуємо розібратись що таке тренінг і що чекати від тренінгу «Технології ефективної організації пошуку роботи», які регулярно проводить Центр зв'язків з роботодавцями та сприяння працевлаштуванню студентів «Перспектива».

В загальному розумінні слово «тренінг» — це метод активного навчання, направлений на розвиток знань, умінь, навичок і соціальних установок.

Щодо історії розвитку тренінгів, то як й історія розвитку навчання нараховує тисячі років, але початок виникнення тренінгів можна віднести до періоду діяльності відомого соціального психолога Курта Левіна.

В 1946 році Курт Левін разом з колегами заснували перші тренінгові групи (Т-групи), направлені на підвищення компетентності в спілкуванні. Вони помітили, що учасники груп отримують більшу користь від аналізу власних переживань у групі. Успішна робота учнів Курта Левіна привела до заснування в США Національної лабораторії тренінгу. В цій лабораторії була створена група тренінгу базових умінь. В Т-групах навчали управлінський персонал, менеджерів, політичних лідерів ефективній міжособистісній взаємодії, вмінню керувати, вирішувати конфлікти в організаціях, укріплювати згуртованість. В 1954 р. з'являються тренінгові групи орієнтовані на з'ясування життєвих цінностей людини, посилення її відчуття самоідентичності, вони отримали назву груп сенситивності.

У 60-ті роки виникає рух, що спирається на традиції гуманістичної психології Карла Роджерса, так званий тренінг соціальних і життєвих умінь (social & life skills training), який застосовувався для професійної підготовки вчителів, консультантів, менеджерів у цілях психологічної підтримки і розвитку.

Серед життєвих умінь виділяють наступні: вміння вирішувати проблеми, спілкування, наполегливість, впевненість у собі, критичність мислення, самоуправління і розвиток Я--

концепція; міжособистісне спілкування, підтримка здоров'я, розвиток ідентичності, вирішення проблем і прийняття рішень; емоційного самоконтролю, міжособистісних відно-

льт-групи, групи тілесноорієнтованої, танцювально-рухової терапії та ін.

Соціально-психологічний тренінг — займає проміжне положення, він направлений на зміни в свідомості, і у формуванні навичок. Соціально-психологічний тренінг, як правило, направлений на зміну соціальних установок і розвиток навичок та досвіду в середовищі міжособистісного спілкування.

Бізнес-тренінги. На сьогоднішній день значення тренінгів, націлених на підвищення ефективності роботи компанії, значно зросло. Тренінги для керівників і менеджерів допо-

магають скоротити фінансові і тимчасові втрати, активізувати резерви, що раніше не використовувались і підвищити загальний рівень продуктивності.

В наш час склались певні стереотипи щодо того, що тренінги проводять тільки професійні психологи. Вони, власне, були започатковані психологами, але зараз тренінги проводять не лише вони, багато тренерів гарно справляються зі своїми завданнями, маючи технічну, природничу чи педагогічну освіту.

Варто знати, що залежно від виду тренінгу тренер повинен мати відповідну освіту. Так, наприклад, якщо це тренінг особистісного росту, то звичайно без відповідної психологічної освіти не варто братись за такі тренінги, тому що у процесі тренінгу актуалізуються внутрішні переживання учасників (іноді досить болісні), такі як перешкоди на життєвому шляху чи в кар'єрі.

А от, тренінг навичок не завжди потребує психологічної освіти, в цьому випадку найголовніше — досвід тренера в певній галузі і володіння методологією педагогіки дорослих. Наявність психологічної освіти навіть може зашкодити проведенню такого тренінгу, і тому деякі компанії відмовляються від послуг психологів у проведенні тренінгів навичок.

Тренування нових моделей поведінки — це одна із задач тренінгу. Зазвичай тренер пропонує учасникам тренінгу спробувати «робити» інакше, аніж це диктує звичка. Інакше продавати, обслуговувати, виступати привселюдно, вести наради, застосовувати етикет, планувати свій час тощо. Тренувати найбільш ефективні моделі робочої поведінки та в ході аналізу цих тренувань оцінювати, що виходить, а над чим ще потрібно попрацювати.

Наступним стереотипом, є думка, що ігри займають в тренінгах значне і вагоме місце. При цьому слід згадати, що тренери іноді використовують навіть дитячі ігри, працюючи з групами дорослих. Натомість для досягнення результатів тренінгу ключовим є обговорення гри. Учасники тренінгів залучаються до ігор, з яких самі потім можуть робити висновки про спосіб поведінки, прийняття рішень, взаємодії з колегами в різних життєвих ситуаціях.

Інший аспект тренінгів — це можливість отримання навичок співпраці у виконанні колективних завдань.

Звичайно ж, гра є лише одним з навчальних методів, які використовуються на тренінгах. Крім ігор, тренери пропонують учасникам роботу в малих групах, авто-презентації, міні-лекції, моделювання ситуацій, сесії творчого мислення, перегляд і аналіз фільмів, навчання на прикладах (англ. case study). Варто зазначити, що ігри поряд з іншими інтерактивними методами навчання повинні слугувати учасникам тренінгу засобами для отримання нових соціальних навичок.

Ще один з найбільших стереотипів — говорити про тренінги як про навчання для бізнесу. Найчастіше в наших реаліях можна зіткнутися з терміном «бізнес-тренінг успішного продажу». Справді, лівову частку тренінгів в Україні замовляють ті, хто продає якийсь різновид товарів чи послуг. Однак подивимось на питання про потребу в тренінгу, виходячи з

його призначення, а саме здобуття нових соціальних навичок. Використовуючи цей підхід, можна сказати, що тренінги з найрізноманітніших тем можуть бути потрібними для всіх, хто в своїй діяльності повинен співпрацювати з іншими людьми чи то у сфері бізнесу, чи в структурах влади, чи в громадських інституціях.

І ще один, на мою думку, цікавий стереотип — участь у тренінгу сама по собі веде до успіху. На тренінгах, як правило, можна отримати лише базові навички. Мета тренінгу - показати, «як це робиться», дати імпульс для подальшого розвитку. Стереотипи мислення і поведінки, які формувалися впродовж усього життя, неможливо змінити за два дні. Стати професіоналом своєї справи можна лише шляхом постійної самоосвіти.

І нарешті, детально про тренінг-курс «Технології ефективної організації пошуку роботи», який проводиться регулярно для всіх студентів нашого університету які прагнуть успішно будувати трудову кар'єру.

В даному форматі тренінг-курс «Технології ефективної організації пошуку роботи» проводиться з 2008 року. Але варто зазначити, що залежно від учасників, їх побажань, вимог роботодавців — кожен тренінг є унікальним і відмінним від попереднього. Це можуть підтвердити, його учасники, які протягом навчання в університеті виявили неодноразове бажання бути учасниками тренінгу.

Відповідно до нової концепції діяльності центру зв'язків з роботодавцями та сприяння працевлаштуванню студентів «Перспектива» та з метою підвищення ефективності тренінгів залучаються представники відділів підбору персоналу провідних міжнародних компаній (як «Делойт», «Лайф», «Рехау»). Завдяки такій співпраці, студенти-учасники мають унікальну можливість відпрацювати навички ефективного спілкування під час проходження співбесіди, навички самопрезентації, отримати корисні поради щодо складання резюме, складання мотиваційного і супроводжувального листів.

Особливо приємно відзначити, що результатом такої співпраці є стажування студентів-учасників у вищезазначених компаніях.

Якщо, ви мали нагоду відвідати сайт Центру «Перспектива», то ви вже знаєте, що тренінг-курс «Технології ефективної організації пошуку роботи» поділено на шість занять, за такими темами:

Кар'єра = робота?

План кар'єриста.

Ефективне резюме

Особистий та професійний імідж
Сучасні технології пошуку роботи
(Збір інформації про бажані вакансії)

Телефонні переговори та телефонний етикет

Співбесіди з роботодавцями
Початок вашої роботи. Як залишитись на новій роботі.

«Я — Презентація»

На кожному із занять учасникам пропонується роздатковий матеріал, ігри, вправи, відеосюжети. Учасники, які беруть участь у більшості тренінгових занять і проявляють активність — отримують рекомендаційні листи.

Знання — сила, але тільки у випадку їх активного використання!

ПРОФ.com

СВЯТО

Вельмишановний професорсько-викладацький склад, дорогі співробітники!

Сонячним осіннім жовтневим днем вся Україна відзначає свято порядності, скромності та доброти – День працівника освіти! Здається, що не вистачить слів подякувати наставникам за ту самовідданість та мудрість, яку вони несуть у суспільство. Саме ви, шановні, даєте людству надію на подальший розвиток, виховуєте майбутнє покоління для розбудови незалежної держави!

Висловлюємо вам сердечну вдячність за невтомну працю, за великий талант і покликання сіяти мудрість і знання. Бажаємо вам відчуття повноти і неповторності життя, здоров'я, невичерпних творчих сил, натхнення, щастя, мужності, стриманості та великого терпіння, адже виховання та навчання ніколи не було легкою справою.

Бажаємо вам здійснення найзаповітніших мрій, щоб у ваших родинах завжди панували тепло, радість та затишок. Нехай вам завжди посміхається доля, на довгих стежинах життєвої ниви нехай супроводжує вас віра й наснага, надія і людська повага.

Дай вам Бог на землі ще багато світлих днів і щасливих років!

**З повагою, голова ППОСА
О. ЧАБАНЮК.**

Шановні студенти!

ДАВАЙТЕ ЗНАЙОМИТИСЬ

Первинна профспілкова організація студентів та аспірантів ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана» свою діяльність спрямовує на те, щоб ваше життя в університеті стало якомога цікавішим, змістовнішим та незабутнім! Впевнена, що неодноразово ви були активними учасниками наших культурно-мистецьких, спортивних, благодійних, екологічних акцій! Їх проведенню передують важливий етап підготовки, а координує цим процесом група профспілкових активістів, які прикладають максимум зусиль і часу, щоб все пройшло на відмінному рівні! У цьому навчальному році на сторінці профкому студентів в газеті «Економіст» ми вводим рубрику «Давайте знайомитись», де ви зможете заочно «познайомитись» з тими студентами, які найактивніше себе зарекомендували та досягли значних успіхів в громадській діяльності! Від свого імені хочу щиро привітати наш профспілковий актив з початком навчального року, побажати наснаги, творчості в реалізації своїх ідей і талантів!

Приємного читання, шановні студенти!

**Голова ППОСА
Ольга ЧАБАНЮК.**

Прізвище: Строчак
Ім'я: Олексій
Факультет: КЕФ
Курс: IV
Вік: 20 років
Коло інтересів: громадська та фізкультурно-спортивна діяльність, подорожі, знайомства з цікавими людьми
Посада: голова комісії з питань спорту та туризму ППОСА ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Олексій працює на вищезазначеній посаді відносно небагато –

всього рік, проте, здається, що спортивне життя профкому без нього не можливе. Перелік заходів, які ініційовані та проведені ним, налічує близько 2 десятків. Серед наймасштабніших:

змагання з боулінгу на Кубок профкому, «Розтопи лід полум'ям свого кохання!», змагання з волейболу та тенісу на Кубок профкому, КНЕУвський квест... Комісія профкому з питань спорту та туризму відкрила друге дихання, коли її очолив Олексій. Всі любителі спорту поважають та цінують активного та цілеспрямованого хлопця.

Хто має бажання проявити себе в даному напрямку діяльності, розкрити спортивний та організаційний талант, ласкаво запрошуємо до вищезазначеної комісії. Звертайтеся до профкому студентів та аспірантів: навчальний корпус №1, кабінет 423, 427; або особисто до Олексія, тел. 0639761483. Будемо тільки раді співпраці з вами!

...І все ж, краса врятує світ

Наш університет давно славиться не лише видатними економістами, а й чималими досягненнями наших студенток та випускниць, які беруть участь в конкурсах краси. КНЕУ дав не одну фіналістку Міс-Україна і подібних конкурсів. А нещодавно з'явилася і переможниця. Міс-Україна Всесвіт, а згодом титул третьої Віце-міс Всесвіт — результат, який поки є кралицею не лише серед студенток київських ВНЗ, а й взагалі, найвище досягнення українських красунь на заходах такого масштабу. Віце-міс Всесвіт Анна Пославська студентка факультету міжнародної економіки та менеджменту заочної форми навчання, яка нещодавно порадувала всю Україну, люб'язно погодилася дати ексклюзивне інтерв'ю у стінах свого ВНЗ.

БІОГРАФІЯ АННИ ПОСЛАВСЬКОЇ:

Народилася 28 квітня 1987 р. у м. Нова Каховка Херсонській області;

Освіта: менеджер з туризму (КНУКіМ), навчається на факультеті міжнародної економіки і менеджменту КНЕУ ім.В.Гетьмана;

Звання: Міс-Україна Всесвіт 2010, III Віце-міс Всесвіт 2010.

Деякий час перед фіналом конкурсу краси «Міс Всесвіт» Ви провели в Лас-Вегасі. Що там відбувалося та, що найбільше запам'ятали?

Це був дивовижний час. Я знаходилася там 17 днів. Ми приїхали туди на підготовку. Спочатку, зі-

знаюся чесно, було страшно. Коли ти лише приїжджаєш до готелю, ти ще нічого не розумієш, ти ні з ким не знайомий. Це трошки хвилює.

В перший же день у нас почалася реєстрація. Це тривалий процес. Потрібно не лише поселитися в номер, а й зробити фото-сесію, дати інтерв'ю... Враховуючи, що нас було 83 учасниці, це все треба було робити швидко. Я можу сказати, що Україна завжди була першою. Я зробила все за 2 дні.

Одним з найцікавіших моментів було інтерв'ю. До того ж їх було два. Одне офіційне, яке показували безпосередньо під час конкурсу. Друге, я навіть не знаю, з якою метою його брали... Нас не попереджували, які будуть питання, і коли я сіла перед камерою, мене запитали: «Скажіть, будь-ласка, а як робить корівка?! Як

говорить робот?!» Там було більше сміху, ніж інтерв'ю.

Що стосується дівчат, то це окрема історія. Кожна перемогла у своїй країні, в кожній відображався національний колорит та традиції. Мене дуже вразили прикраси дівчат з Африки та Південної Америки. Чудові стосунки в мене склалися з усіма. Ми подружилися і зараз спілкуємося через Facebook.

В нас було 2 склади журі. Перший спостерігав за нами весь час, поки йшла підготовка та вибирав з нас ТОП-15. Друге журі вже на сцені вибирало ТОП-10 та ТОП-5.

Ми побачили буквально весь Лас-Вегас. Нам показали кращі шоу. Там все у вогнях. Місто ніколи не спить. І вдень, і вночі там продовжується життя. Це приголомшливо.

Чи були якісь інтриги на конкур-

сі, пов'язані з конкуренцією між учасницями?

Звичайно інтриги були. Вони є всюди. Навіть у найменшому жіночому колективі. А уявіть, коли це колектив красунь! Кожна з них розуміє, що вона найкраща.

Ідучи на конкурс, я говорила з людьми, які мали до нього відношення, брали участь у ньому чи організовували. Мене готували до того, що буде дуже важко психологічно. Я вдячна

тим людям, які мене налаштували, і говорили мені правду. Багато хто, приїхавши туди, закривався, в когось не виходило спілкування, падала самооцінка.

В мене такого не було абсолютно. Я готувала себе не лише фізично, а в першу чергу морально. Адже те, що люди читають в очах, це найважливіше. Зовнішність звичайно також важлива, але з нею можна похитрувати, а от те, що написано в тебе на обличчі, це серйозніше.

Комусь подобаються брюнетки, комусь блондинки. Це все дуже суб'єктивно. Не існує еталону краси, на який всім необхідно рівнятися. Потрібно заслужити своїм інтелектом, організованістю, сприйняттям, вмінням швидко ловити вказівки.

Ми вчили серйозні танці. Послідо-

вність рухів, а іноді і самі рухи змінювались. Ти стоїш на сцені, а тобі говорять, що одне змінюємо на десяте, десяте на п'яте і т.д. Сидять члені журі, Дональд Трамп, і ти розумієш, якщо зараз щось зробиш не так, хореограф скаже у мікрофон: «Ukraine, what's wrong?». Потрібна максимальна концентрація. Ми спали по 5 годин на добу. Було справді тяжко. Макіяж і зачіска займали багато часу, адже потрібно завжди виглядати шикарно. Є в тебе настрої чи нема його, все повинно бути просто відмінно. І це мені вдавалося легко.

Щодо стосунків між дівчатами... Ми жили по двоє в номері. Зі мною була Міс-Канада Альона Семікіна. Мені дуже пощастило з нею. Розказували, що були моменти, коли деякі дівчата фотографували своїх сусідок, коли ті спали, і викладали ці фото у Facebook. Ці фотографії могли потрапити на будь-який форум, де люди читають і пишуть свої коментарі. А журі ж також відслідковувало, яке сприйняття кожної людини суспільством... Було й таке, коли дівчат з довгим красивим волоссям смикали, щоб перевірити чи воно справжнє. І в кого воно було несправжнє, то відпадало!

Та я можу сказати, що рівень організації на конкурсі справді був найвищим. Дуже вдало була побудована система безпеки. В кожній дівчині був свій супервайзер — людина, якій ти можеш довірити повністю все, вона завжди скаже тобі правдиву інформацію, вона не може обманути чи підставити, в неї не може нічого зникнути. Помилки були повністю виключені. Я чула, що у Міс-Росія були якісь проблеми з купальником, і тому вона не потрапила

до ТОП-15. Таке може бути, але ймовірність дуже мала. Мені звичайно шкода, що в Росії так вийшло...

Під кінець конкурсу маски спадали. Миттєво, вся доброзичливість йшла на другий план. Доходило до того, що на сцені, коли я стояла у четвертому ряду, одна дівчина з п'ятого ряду мене постійно смикала, щоб її краще бачили. Деякі дівчата перходили межу.

Що Ви відчували в момент оголошення результатів та що допомогло Вам триматися тоді?

Я сама по собі організована людина. Мене не потрібно гнати, я сама знаю, що я маю зробити. Перед конкурсами я завжди згадувала свою сім'ю, своїх предків, їх заслуги, тих, кого зараз немає з нами, як вони прожили своє життя. Мені хотілося бути достойною їх. Це давало мені внутрішні сили.

На сцені, знову ж таки, потрібна максимальна концентрація. Якщо ти десь розхитаєшся, то обов'язково зіб'єшся. І це така якість, якої, якщо в тобі немає, то її потрібно в собі вихувати.

Найбільш хвилюючим був перший вихід. Я розуміла, якщо не викличуть в ТОП-15, тоді все. А робота протягом року була виконана дуже серйозна. Ця підготовка мала мету виправдати себе перед собою. Це найскладніше. Адже сама для себе я є найсуворішим критиком. Не думаю, що мене може сильно засмучити зауваження людей-непрофесіоналів, тому що чітко знаю, що я могла зробити і що зробила. Тож коли мене обрали в п'ятнадцятку, в мене відкрилося друге дихання. Тоді як ніколи з'явилося бажання боротися. І нічого не було страшно. Я отримувала задоволення від сцени. А те, що я представляю цілу державу додавало усвідомлення відповідальності.

Вилітаючи в Нью-Йорк, я боялися приїхати ні з чим. Цей страх мені іноді дуже заважав. Спасибі тим людям, які підбадьорили мене. Це і сім'я, і друзі. Вони знали, що сказати аби допомогти. Коли після виходу в купальниках мене викликали в ТОП-10, це вже звичайно було щастя. Тоді в мене з'явилося шалене бажання вийти у вечірній сукні, і показати себе. Показати справжню.

Я дійсно рада тому, що мені не довелося себе ламати, одягати на себе маску, грати чужі непритаманні мені емоції. Під час конкурсу і підготовки до нього я була такою, якою я є. І те, що так високо відмітили саме мої якості та достоїнства — це для мене найрадісніше.

Мені було дуже приємно чути на прес-конференціях, коли говорили, що «... даремно сварили нашу Анюту за її скромність, саме цим вона і підкорила!». Я зрозуміла, що не даремно я опиралася, адже завжди вважала, що оригінал набагато краще копії.

Як відображається Ваш титул на теперішньому житті? Які обмеження з'явилися?

Про обмеження мені говорили ще спочатку, коли я стала Міс-Україна Всесвіт. Але, чесно кажучи, моє життя йшло так гармонійно, без якихось незручностей, що я зовсім не відчувала обмежень. Обмеження у Міс які? — Не пити, не палити, заміж не виходити, дітей не народжувати, достойно себе поводити. Я не можу це, крім заміжжя та народження дітей, назвати обмеженнями. Це портрет нормальної дівчини, яка думає про своє майбутнє, яка має своє світобачення, яка чогось прагне.

Коли я повернулася, то відчула, що змінилася не я, а світ навколо. З'явилося підвищена увага, багато інтерв'ю, люди починають знайомитись. Мені приємно, коли люди щиро поздоровляють.

Зараз з'явилися пропозиції від Америки, з ОАЕ. Поки не підписані договори, але це в процесі. Я звичайно пам'ятаю, що в мене поки не закінчена освіта, і вона лишається на першому місці. Тому якщо будуть контракти, то обов'язково умовою буде те, щоб мене відпустили на захист диплому.

Отримавши перемогу на Міс-Україна Всесвіт, Ви стали шанованою гостею на багатьох заходах. Куди запрошують Вас зараз?

для Вас найцікавіше та найприбутковіше?

Модельну кар'єру я почала досить пізно. В 19 років. Почалося з дефіле, сезонів мод, показів колекцій. Потім пішли фото-сесії та інше. Але, чесно кажучи, це для мене як хобі. Я, мабуть, в душі не модель. Це не моє. І коли питають, що я робила, щоб досягти такого рівня, я не можу точно відповісти. Мені здається, що не я обрала цю кар'єру, а вона обрала мене. Цей шлях для мене був дуже легким.

знає, в чому справа. Решті я вирішила не розказувати.

Тут приходить Дмитро Григорович і говорить: «Ось дивився вчора трансляцію. В фінал ввійшли 3 студентки нашого університету». І давай називати імена. А я ж була новенька, мене він ще не знав.

Сидячи, я почала розуміти, що червонію. Максим йому, мабуть, підморгував. Дмитро Григорович дивився то на мене, то на нього, і каже: «А що? Ви також брали участь?» — «Так, Дмитре Григоровичу, брала...» — «І як?» — «Добре виступила.» — «Я не зрозумів... Яке місце?» — «Підіймаюсь і кажу: «Перше...» — «М-да... В реальному житті Ви виглядаєте краще, ніж на екрані...». Я дуже часто згадую цю ситуацію.

А зараз з'являються пропозиції виступати перед аудиторіями в університетах. Запрошували поздоровити першокурсників НПУ ім. Драгоманова. Мені це дуже подобається. Я відчуваю енергію, і те, що я цікава публіці.

Ще є пропозиції щодо участі в ток-шоу. Це для мене нове, але подивимось, як воно буде.

У Вас є досвід зйомок в кліпі, рекламі, багаточисленних фотосесій, показів мод. Що з цього

ду з тобою дружити. Якщо ні — я не буду». Для мене це було так незрозуміло. Вони для мене були мов НЛО. Я взагалі не розуміла дівчат. Я з ними дружила, але мені було на стільки нецікаво, що я завжди була в оточенні хлопців.

Чи є у Вас вільний час?

Я належу до тих людей, які вважають, що якщо ти захочеш знайти вільний час, то обов'язково знайдеш. У вільні хвилини я люблю просто гуляти вулицями, люблю ходити в Лавру. Я активна людина і займаюся спортом. Це не лише тренажерний зал і басейн, це база, яка дозволяє тримати себе в тонусі. Я люблю вінд-серфінг, теніс, волейбол, баскетбол, всі ігри з м'ячем. Професійно займалася волейболом, тобто можна сказати, що я волейболістка.

Дуже люблю рукоділля. Люблю вишивати. На конкурс як національний подарунок я повезла свою картину, розмірами десь 50 см на 40. Це були вишиті соняшники. Картина справила там фурор. Коли я представляла її і говорила, що це моя власна робота, людям дуже подобалось. Були навіть бажання купити. Було шкода її віддавати, адже в ній вкладено душу. Просто так я не вишиваю ніколи. Лише з настроєм. Зараз я вишиваю картину Богоматері для своєї бабусі. Щоправда, це розтягнулося вже на 2 роки. Я люблю малювати.

Мрію навчитися кататися на лижах. В дитинстві я дуже добре каталася на скейті та на роликів ковзанах. Звичайно люблю читати. Мій улюблений роман — «Війна і мир».

Що нашолюбну Вас обрати профіль міжнародного бізнесу для другої вищої освіти?

Освіта завжди важлива. Вона виділяє тебе на фоні загального потоку людей. Вона дає багато плюсів, багато чому навчає, дає певні уміння, виховує особистість, характер. Чому саме міжнародний бізнес? Я вважаю, що зараз країни щільно співпрацюють між собою і від цього нікуди не втечеш. Ми постійно рухаємось вперед, ми вступаємо в різні організації. Звичайно, ці процеси мені цікаві. І саме ця професія дає розуміння, що, як і чому відбувається, і як можна досягти тих чи інших результатів.

Ваші побажання для студентів та викладачів КНЕУ.

Бажаю КНЕУ ім. В.Гетьмана процвітання, найкращих студентів, які б прославляли його. Величезна подяка всім викладачам за їх досвід, що вони передають нам.

Вірте, мрійте, досягайте і любіть! Адже справжнє щастя, це те, яке всередині, в серці, коли людина знає, що вона кохана, що вона потрібна, і що про неї піклуються. Саме з цього ми беремо сили йти вперед, досягати, підкорювати, радувати, дивувати. Бажаю всім такого щастя!

**Матеріал підготував
Антон ГУРЕН,
студент II курсу, ФЕФ.**

КНЕУ в гостях ОДЕУ

Одного вересневого дня Первинна профспілкова організація студентів та аспірантів ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана» отримала запрошення відвідати Одеський державний економічний університет. Втілення пропозиції в життя не примусило себе довго чекати, і вже на наступний день була сформована делегація для візиту до ВНЗ-побратиму.

Отже, 9 вересня о 08:50 10 профспілкових активістів КНЕУ на пероні одеського залізничного вокзалу радо зустрічала голова профкому студентів ОДЕУ Юлія Глінська, яка,

власне і стала ініціатором налагодження мостів дружби між нашими університетами. Варто зазначити, що дата приїзду була обрана не випадково. Саме в цей день в ОДЕУ відбувався цікавий і захоплюючий захід для першокурсників під назвою «Смотрины». Тому саме його початку ми з нетерпінням чекали майже увесь день, але про це трошки пізніше.

Час збіг як на диво швидко, адже нам хотілось побачити як можна більше. Ми і в ОДЕУ на екскурсії побували, і поспілкувались з нашими колегами профспілковими активістами, і нафотографувались...захопились так, що навіть не помітили, коли потрібно вже було вирушати до Одеського академічного театру музичної комедії імені М.Водяного, адже «Смотрины» проходили саме там.

Наші колеги розповіли, що вищезазначений захід спеціально був створений для того, щоб показати першокурсникам увесь творчий потенціал та можливості для самореалізації в ОДЕУ. Чесно кажучи, такого захоплюючого,

цікавого, яскравого та масштабного дійства ми аж ніяк не чекали побачити. Кожен виступ, кожен танець, кожна пісня були настільки феєричними, що складалось враження ніби на сцені не звичайні студенти-економісти, а професійні актори, співаки та хореографи. 2 години часу пролетіли як одна мить; хотілося, щоб свято таланту не закінчувалось, адже настрий був настільки піднесеним та радісним, що хотілося разом з учасниками на сцені співати і танцювати...Тож продовження заходу відбулося в нічному клубі «IBIZA», де вже в неформальній обстановці ми весело обмінювалися враженнями від побаченого, знайомились зі студентським активом ОДЕУ.

Наступного дня нам не хотілось покидати таке сонячне та привітне місто...Пакуючи речі, кожен згадував приємні моменти свого перебування в Одесі та незабутні емоції, які переповнювали серця...

Щиро хочеться подякувати Юлії Глінській та всьому профактиву ОДЕУ за теплий прийом, чудово проведений час та неабияку гостинність!

Чекаємо на вас в КНЕУ!

**Ганна КОВТУНЕНКО,
голова комісії з питань культури ФЕФ.**

ЛІТЕРАТУРНІ РОЗВІДКИ

Шворґими степґсками Івана Гонґара

«Мистецькі скарби нашого народу, які я зібрав з усієї України, допоможуть вам познайомитись з його мистецькою культурою. Культура ця безмежна, багата, різнобарвна, розмаїта, високомистецька, волелюбна...»
Іван Гончар

Відданість власному народові й покликанню свого життя, мистецький талант і просвітительський хист Івана Гончара перетворили його приватний музей, заснований наприкінці 50-х років, у народну напіввідповідальну інституцію, для цілої плеяди відомих діячів української культури. З «гончарівні» в сучасну Україну вийшло чимало науковців, митців, народознавців, спрямованих І.М. Гончаром на народнопоетичне усвідомлення національного мистецтва. Ігноруючи заїдеологізовану творчість соцреалізму, виступаючи проти політики державних музеїв, що орієнтувалися виключно на «радянське мистецтво», Іван Гончар відшукував і зберігав високохудожні мистецькі твори, які були б знищені, коли б не потрапили до його колекції і не віднайшли в ній своє «друге життя». Жодна людина, яка хоча б раз відвідала хату-музей І. Гончара, не могла залишитися байдужою до величчя української культури й до подвижницької праці самого господаря. Це був справжній учитель, який за коротку мить спілкування міг заклати зерно українського духу в серця відвідувачів. Громадський музей Івана Гончара став, по суті, «новим ковчегом» української культури XVIII — XX ст., де зберігалися нетлінні скарби українського народу, де пробуджувалася й гартувалася національна свідомість.

Українська національна культура, що впродовж багатьох віків набула світового значення, в силу імперського домінування XVIII — XX ст. була зумисне нівельована як меншовартісна. Перед українцями постали питання збереження національних святинь, відродження етнічних традицій і встановлення історичної справедливості. У першій чверті XIX ст. в Україні започатковується етнографічне музейництво, яке найповніше фіксувало різні прояви традиційно-побутової культури. У складних умовах видатними діячами української культури та науки, меценатами та колекціонерами-філантропами були зібрані унікальні колекції «малоро-

сійського» мистецтва, яке з плином часу перетворювалося на «великоруське іскуство». Варварський плагіат національних цінностей, започаткований у добу Петра I, дійшов апогею під час встановлення і «тріумфальної ходи» радянської влади. Непоправних збитків завдала українській культурній спадщині й II Світова війна.

У середині 60-х років XX ст. в Україні існувало близько 130 музеїв, однак у жодному з них традиційна культура українців не була представлена об'єктивно й повно. Державні музеї ігнорували цілий ряд феноменальних складників українського мистецтва, зокрема, народну ікону та народну картину, що призвело до появи «білих плям» у галузі народного малярства. Здавалося, що українська нація зі своєю тисячолітньою історико-культурною спадщиною приречена на асиміляцію та деградацію. Однак знову з'явилися подвижники, які підхопили справу відродження й розвитку рідної культури. І серед них — Іван Макарович Гончар (27.01.1911 — 18.06.1993), народний художник України, заслужений діяч культури УРСР, лауреат Державної премії ім. Т.Г. Шевченка, співзасновник Українського товариства охорони пам'яток історії та культури та одного з найбільших у світі музею народної архітектури та побуту України.

Іще юнаком, у полум'ї воєнного вандалізму він заприсягнувся, що якщо виживе, то все своє подальше життя присвятить збереженню й примноженню культурних святинь нації. Вже пізніше він постане шевченківським «апостолом правди» на ниві української культури. Марзом, мракобіссям і злочиним перед народом гнівно називав Іван Гончар музейно-фондові ув'язнення неоцінених скарбів української культури минулого, вважаючи, що «не показувати речової культурної спадщини свого народу — це значить відняти в нього гордість, свідомість і право на самобутність, відтак право на самопізнання, зломити крила для польоту вперед».

1993 року Івана Гончара не стало. Однак його заповітна мрія про окремий музей із притаманними лише йому завданнями почала втілюватися в життя. У вересні того ж року на основі цієї приватної колекції був заснований Державний музей Івана Гончара. Внаслідок багаторічних клопотань діячів української культури та за дорученням Президента України Леоніда Кравчука держадміністрація м. Києва надала під приміщення Музею пам'ятку архітектури XVIII ст. Виникнення ще одного столичного музею було зумовлене передовсім унікальністю більшості експонатів колекції І. Гончара і феноменальністю його постаті — за три десятиліття свого існування «неформальний» музей Гончара набув величезного авторитету серед громадськості.

2 грудня 1999 року був підписаний Указ Президента України про створення на основі державного Музею І.М. Гончара Українського центру народної культури «Музей Івана Гончара». Це розширює повноваження установи, завдання якої є значно ширшими від завдань інших державних музейних закладів: від самих початків Музею Івана Гончара працює на розвиток української традиційної культури.

Сьогодні УЦНК «Музей Івана Гончара» розбудовується на нових засадах згідно з принципами, закладеними його фундатором. Він постає не лише меморіально-мистецтвознавчим закладом зберігання, дослідження й популяризації найбільшої в Україні приватної етнографічної колекції, а й авторитетним мистецьким центром, де влашто-

вуються польові фольклорно-етнографічні експедиції, науково-практичні конференції, семінари та лекторії, проводяться святкування, виставки, засідання народознавчого та мистецького клубів. Важливим аспектом повноцінної діяльності Центру є його співпраця з іншими профільними музеями та установами світу, інтеграція в сучасні загальнокультурні процеси. У цьому аспекті особливої ваги набуває вивчення та обмін досвідом музеєзнавства й студіювання світової культурної спадщини, популяризація української традиційної культури в Україні та за її межами.

У перспективі Центр має гармонійно поєднати науково-теоретичне музейництво з практичним відродженням культурно-мистецьких традицій нашого народу. Згідно зі своїми статутними спрямуваннями, він має стати не лише статистичним сховищем культурно-історичних реалій України XVI-XX ст., а й динамічною моделлю. З цією метою у Центрі створені майстер-студії з народного мистецтва, комп'ютерний банк інформації про традиційну культуру України, реставраційні та ми-

стецькі майстерні, театр фольклору та народного обряду, у яких би поставав із небуття творчий геній українського народу.

Те, що зробив за своє життя Іван Гончар, можна по праву назвати подвигом. Його доробок без перебільшення порівнюємо із здобутками цілої наукової інституції. Часом важко усвідомити, скільки може зробити одна людина, якщо вона справді любить свою Батьківщину, свій народ.

УЦНК «Музей Івана Гончара» сьогодні ще не має належного експозиційного простору, де б можна було повніше розгорнути розмаїття українського всесвіту, та все ж у ньому завжди велелюдно й затишно: звитяга одного Життя вічно вабить допитливі душі.

Студенти нашого університету побували в Музеї І.М. Гончара. Ось які враження справив Музей на молоді душі:

«Я хочу сказати, що коли зайшла до Музею Івана Гончара, то відразу згадала бабусине село, а на душі стало так тепло. Після такої екскурсії я зрозуміла, що наш український народ жив, живе й житиме!»

Тетяна Ігнатенко

«Музей Івана Гончара — це чарівна душа нашого великого українського народу. Усе те, що я побачила, в моїй душі збудило почуття любові до свого народу, до своєї Батьківщини. Я раджу всім завітати до Музею і побачити все на власні очі».

Тайсія Лебідь

«І нарешті цей день настав. Ми крокуємо групою шумними київськими вулицями до куточку української творчості. Перед нами постає нічим непримітна будівля, але зовнішнє буває оманливим. Хатній музей Івана Гончара був створений на

основі унікального зібрання старожитностей України XVI-XX століття. Я хочу сказати: «Кожен, хто вважає себе українцем, обов'язково повинен відвідати Музей І.М. Гончара».

Олексій Пономаренко

«Музей Івана Гончара — це справжня скарбниця народних звичаїв, традицій, вірувань, предметів побуту. Кожна освічена людина має неодмінно побувати в Музеї Івана Гончара, щоб хоч на хвилину відволіктись від буденних справ і торкнутись поглядом тих народних картин, вишивок, посуду».

Яна Півень

«Я вийшла з музею, переповнена враженнями та емоціями. Я вдячна Богові та долі за те, що в Україні були, є та будуть справжні патріоти, які не дадуть нашій культурі канути безслідно у віки. Основне, що я зрозуміла після відвідин Музею, — це те, що я українка, і пишаюся цим, і не буду намагатися вихити за кордон, я хочу жити в Україні, бо ми не холопська, а самобутня нація з власною багатою культурою!»

Наталія Алексійчук

«Похід в музей допоміг мені дізнатися про визначні пам'ятки української культури, плоди праці народних митців. Побувавши в Музеї, я отримав величезну естетичну насолоду, відчув силу українського мистецтва, знайшов справжні мистецькі твори, якими можу пишатися перед будь-яким іноземцем, і бути гордим, що я — українець».

Ігор Розквас

«Музей Івана Гончара — краплинка ліричності в сучасній буденності. Неможливо передати відчуття, які довелося пережити в ті незабутні хвилини усвідомлення неповторності, глибокого філософського мислення та неймовірної працьовитості нашого народу. Зазирнувши в душу рідного краю, розумієш, що ти є невід'ємною частиною. І хочеться вигукнути: «Я — українка!».

Мирослава Вуйко

Матеріал підготувала викладачка кафедри української словесності Н.С. ПАВЛОВСЬКА.

ПОДІЯ

Світлиця старожитностей у КНЕУ

Усе, що ви побачите в музеї, хай збудить у вас почуття палкої, найщирішої любові до поетичної душі Матері-України, і хай любов ця стане могутнім стимулом для її прекрасного майбутнього та буйного розквіту!

Іван ГОНЧАР

Ці слова видатного громадського і культурного діяча, скульптора, живописця, народознавця, колекціонера, народного художника України, лауреата Державної премії України ім. Т.Г. Шевченка Івана Макаровича Гончара стали

пророчими для студентів нашого університету й викладачів кафедри української мови та літератури.

Щира любов до рідного краю й народних традицій, усвідомлення історичної долі України, тонке відчуття краси й нестримний потяг до мистецтва і стало причиною створення маленького музею старожитностей у п'ятому корпусі нашого університету.

Студенти різних факультетів побували в Музеї Івана Гончара, що залишив у їхніх душах незабутнє враження. Можливо, саме тому виникла ідея створити в нашому університеті «невеличку затиш-

ну світлицю, в якій ми зможемо відчутти запашність і чарівність стародавньої полянської землі — Київщини і Волині, екзотичної Гуцульщини і мальовничої Полтавщини, краси України — Поділля, багатобарвної Чернігівщини. Тут ви відчуете дух козацької волі, що буяла в розлогих степах України...».

Відкриття нашої світлиці відбулося 9 вересня 2010 року. Активну участь в оформленні кімнати взяли викладачі кафедри української мови та літератури і студенти обліково-економічного, фінансово-економічного, кредитно-економічного факультетів. Вони зібрали експона-

ти з різних регіонів нашої України: вишиті рушники, серветки, глечики, праски, сорочки тощо. Оформлення світлиці триває, тому що ці скарби, які ми зберігаємо для музею, не мають завершення. Тож запрошуємо всіх небайдужих до

українського мистецтва відвідати нашу світлицю. Ви отримаєте велику насолоду, творче натхнення й будете горді, що ви українці.

Н.С. Павловська, викладачка кафедри української мови та літератури.

Дорогами до прекрасного

Газета культурологічного клубу КНЕУ

Прекрасне не потребує доказів.

ВОЛЬТЕР.

«САДІВНИК ІЗ ЖИВЕРНІ»

Клод Оскар Моне народився в Парижі 14 лютого 1840 року. Талант його виявився ще в дитячому віці. У 14 років вступає в коледж в Гаврі. Захоплюється портретами-шаржами на відомих жителів, городяни охоче розкуповують його карикатури. Величезний вплив на подальшу творчу долю мало знайомство в 1856 році з нормандським художником Еженом Буденом. Саме Буден багато чому навчив в плернерному живописі. Пізніше скаже: «По його наполяганню я вирішив зайнятися живописом... я зрозумів своє призначення. Ежену Будену я зобов'язаний тим, що став художником». К.Моне мріяв вивчати живопис у Парижі, але міська рада Гавра відмовила йому в наданні стипендії. Його тітонька Марі-Жанна Лекадр взялася оплачувати навчання племінника, і в 1859 році він починає відвідувати Академію Сюїса в Парижі. Знайомиться з К.Піссаро, О. Ренуаром, А.Сислеем, Е.Мане.

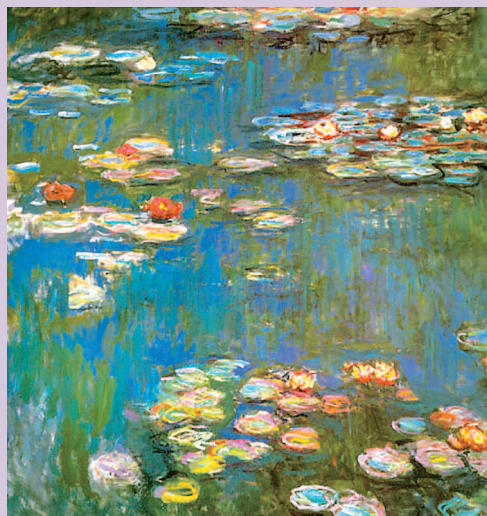
Слід розрізнити художників Моне і Мане, хоча їх прізвища виголосуються майже однаково. Едуард Мане, останній з великих класиків і перший художник сучасності, віддавав перевагу над пейзажем портретному жанру, та згодом такі прийшов до імпресіонізму.

У 1861 році Клод Моне у складі полку африканських стрільців вирушає до Алжиру, але невдовзі захворіє тифом і, не пройшовши повного (семирічного) терміну військової служби, повертається до Гавру. Там знайомиться з художником Я.Іонгкіндом, про якого пізніше писав: «Він став моїм вчителем, йому я зобов'язаний становленням мого погляду художника».

У 1862 році Моне навчається в майстерні Ш.Глейра в Парижі. Там же вчиться А.Сислей, О.Ренуар і Ф.Базіль. Шарль Глейр навчає своїх вихованців на прикладах античного мистецтва, а вони прагнуть відійти від канонів, хочуть малювати природу з натури. Дві картини Моне, написані в лісі Фонтенбло, були прийняті Салоном Парижа і високо оцінені критиками. Нерідко громадськість плутає Моне і Мане. Клода Моне надихала живописна манера «однофамільця» і він вирішив написати свій варіант скандальної картини «Олімпія», зі своєю назвою «Сніданок на траві». Картина величезних розмірів (460х640 см) виявилася дуже дорогою і виставити її в Салоні в 1866 році Моне не встигає. Вона так незавершеною і залишається в Аржантейлі в рахунок оплати художника за житло. Цього року Моне виставляє дві роботи — пейзаж і портрет Камілли, відомий ще як «Жінка в зеленому платі». Позувала для картини молода натурниця Камілла Донсьє, вона була його вірною подругою в найважчий період — роки невизнання і бідності. Батьки художника були категорично проти і робили все, щоб їхній зв'язок розпався. Пізніше Моне таки одружився з Каміллою, вона була матір'ю його двох синів, його музою і улюбленою натурницею, яка позувала для багатьох картин художника.

1867 рік був для художника невдалим — журі Салону не оцінило його картини, визнали їх дуже незвичайними, авангардними. Переважними були роботи вже відомих художників, що пишуть у академічній манері. Моне проводить літо з батьками в Сен-Адресі, а Камілла, що чекала дитя, була в Парижі під опікою багатих друзів Ф.Базіля і К.Піссаро. Після народження сина Моне повертається, фінансові труднощі пригнічують молодих батьків, художник у відчаї. На щастя один гаврський любитель мистецтва купує декілька картин, що дозволяє сім'ї виїхати до моря. У 1869 році журі Салону знов відкидає картини Моне. Сім'я переїжджає в Сен-Мішель, де їх часто відвідує О.Ренуар. У листі Базілю він пише: «Деколи у нас немає грошей на обід, але я задоволений, тому, що в товаристві Моне прекрасно працюється». У червні 1870 року Моне узаконив стосунки з Каміллою й виїхав до Трувіля. Тут його застала франко-пруська війна. Сім'я зно-

Цього року виповнюється 170 років від дня народження Клода Моне — французького живописця-пейзажиста, одного з представників нової для того часу течії в живописі — імпресіонізму. «Impression» в перекладі з французької — враження. Цей напрям в мистецтві склався в останній третині XIX-го — початку XX-го століття. Він виражає бунт проти попередніх течій — романтизму і класицизму. Клод Моне, Огюст Ренуар, Едгар Дега, Каміль Піссаро, Альфред Сислей — найбільш яскраві представники імпресіонізму, боролися проти салонного академізму, що не заохочує роботи на пленері, на природі. Художники нового напрямку прагнули до оновлення мистецтва. Вони не просто відображали дійсність, їхній живопис повний емоцій, викликаних пейзажем, навколишньою реальністю. Прагнучи зберегти «свіжість першого враження», вони не вдаються до окремих деталей. Найвищою цінністю вважають світло, його мінливість. Цікаве походження самої назви. У 1874 р. на виставці в Парижі експонувалася картина Клода Моне «Враження, схід сонця». Полотно викликало іронічні зауваження критика Луї Леруа, який заради жарту назвав художника «вразливим». Так Клод Моне став родоначальником імпресіонізму.

ву бідує. На фронті гине вірний друг Фредерік Базіль. Моне повертається до Парижа через Голландію, де пише багато пейзажів. У Франції несподівано отримує спадок, завдяки якому сім'я змогла орендувати будиночок у Аржантейлі поблизу Парижа. Моне, за прикладом Добіні, ладнає свою майстерню в човні і подорожує по Сені до Руана. Цей період життя художника став знаменним моментом у історії імпресіонізму. В Руані, окрім Клода Моне, працювали Е. Мане, О.Ренуар, А.Сислей та інші художники. Друзі вирішили не представляти картин у Салон, а організувати незалежну виставку у відомого фотографа Надара. Критики сприйняли цю виставку війовничо, картин було продано мало та і ті за гроші. Глядачі не звикли до сільської тематики, до ясної палітри і відсутності чітких контурів малюнка. Саме після цієї виставки і з'явився критичний нарис Луї Леруа, що назвав «вразливими» молодих художників. Але з'явилися і прихильники нового жанру, в тому числі Е.Дега та інші. Поступово коло прихильників розширювалося, збільшувався прибуток від продажу картин. Багатий підприємець Ернест Ошад замовляє Моне чотири полотна для свого замку в Монтжероні. Приїхавши обстежувати місце замовлення, Моне зав'язує дружні взаємини з Алісою, дружиною Ошада.

У 1878 році народжується другий син Моне, художник пише портрет своєї дружини і двох синів. Це був останній портрет Камілли, незабаром вона помирає, так і не поправившись від хвороби після других пололів. На цей час Е.Ошад, рятуючись від банкрутства, вже перебрався до Парижа, а Аліса з шістьма дітьми залишається з Моне, замінивши матір і його двом синам. Їхнє спільне життя викликає кепкування тих, що оточують. Поєднатися законним браком вони змогли лише дванадцять років потому, вже після смерті Ошада. Весною 1882 року Моне виставляє 35 своїх робіт на 7-й виставці імпресіоністів. Картини отримують прихильні відгуки критиків. Наступні виставки підси-

люють популярність, зростають ціни на його картини. До художника, нарешті, приходять визнання і достаток. Моне пише серії картин, приділяючи особливу увагу освітленості предметів в різний час доби, в різні пори року. Він хоче показати в картинах хід часу, гру світла. Так з'явилися його знамениті серії: «Стіжки», «Тополі», «Собори».

Моне завжди хотів жити в селі, в оточенні природи. У 1882 році він спочатку орендує, а потім викупляє будинок в Живерні, передмісті в 10 км. від Парижа і 4-х км. від Вернона. Пізніше він купує прилеглу болотисту ділянку землі і перетворює весь свій маєток на розкішний сад. Моне обожнював квіти. Скрізь, де він жив — в Сен-Мішелі, Аржантейлі, Бужівалі, він розбирав красиві сади. Довкола будинку в Живерні висаджені в'юнкі троянди, уздовж стежин — іриси, жоржини, піони і хризантеми створюють різноколірні плями. Особливо чудова нижня частина саду — сад водяних квітів. Там прохолодно навіть у сильну спеку, оскільки прориті канали, вода спадає каскадами, ставок покритий лататтям. Згодом білі водяні лілії стануть знаменитими завдяки його картинам. Довкола ставка зростає плачуча верба і рослини, привезені з Японії. Над річечкою нависають витончені містки. Моне влаштував сад так, щоб він нагадував живу картину, яку

художник міг би малювати щодня. Він купує насіння і розсаду з різних місцевостей і інших країн. У нього п'ять садівників, але Моне і сам любить попрацювати на землі. Недаремно його називають «садівник із Живерні». У цьому маєтку художник з другою дружиною і вісьма дітьми проживе до кінця життя. Тут написані відомі «Іриси», «Плачучі верби», «Латаття. Гармонія синього і фіолетового».

Старша його падчерка Бланш теж хоче малювати, і Моне залучає її до живопису. У 1897 році Бланш виходить заміж за сина Моне Жана, який вивчився на хіміка. Молода сім'я залишає батьків. Після смерті дружини Аліси за Моне з турботою і увагою піклується невістка Бланш, що повернулася до маєтку після смерті Жана. Моне працює багато, навіть після операції по видаленню катаракти, лише тепер зміста буденного світу, населеного людьми, він змальовує таємничий світ води і рослин. Останні два роки малює улюблене біле латаття. Вже після смерті «Латаття» було виставлене в музеї Оранжері.

Нині картини Моне представлені в багатьох музеях світу: у Франції, Голландії, США, Великобританії, Німеччині, Росії, Данії, Швейцарії, Угорщині. Про талант Клода Моне високо відзначалися багато видатних цінителів живопису. Він відкрив дорогу абстракціонізму. У останніх картинах Моне форми повністю втрачаються в буйних кольорах, горизонт зникає під натиском кольорних ефектів. Картини Моне відкрили дорогу фовізму (від фр. *fauve* — дикий) напрямку, що вирізнявся простотою форм і перспективи, яскравими фарбами чистих кольорів та експресіонізму (від франц. *expression* - вираження, виразність), представники якого проголошували єдиною реальністю духовний світ людини та прагнули його вираження.

Після смерті Клода Моне його молодший син Мішель покидає Живерні, залишивши все Бланш і її братові Жан-П'єру. Оскільки спадкоємців вони не залишили, то, згідно з їхньою останньою волею, сам маєток і наявні в ньому картини перейшли у власність музею Мармоттан. Сотні і тисячі туристів із різних країн щорік відвідують Живерні, щоб більше дізнатися про імпресіонізм, прослідити його вплив на живопис XX століття і помилуватися безсмертними полотнами Клода Моне та його сучасників.

К. О. НЕНАХОВА,
клуб «Дорогами до прекрасного».

ТУГА

Гаврилюк Михайло Панасович!

15 липня 2010 року на 79 році трагічно пішов з життя інженер 1-ої категорії другого відділу, учасник бойових дій Великої Вітчизняної війни, «Заслужений

працівник університету», нагороджений 19 медаллями Вітчизни Михайло Панасович Гаврилюк. Велику частину свого життя, 26 календарних років, М.П. Гаврилюк віддав службі в Радянській армії і пройшов шлях від курсанта училища до майора-начальника відділу райвійськомату.

Після звільнення з армії М.П. Гаврилюк більше 30 років працював в КНЕУ ім. В. Гетьмана на посадах інспектора НИСа, а потім інженера 1-ої категорії другого відділу університету (протягом 29 років).

Всі співробітники другого відділу університету, хто спілкувався з М.П. Гаврилюком, пам'ятають його як добру людину, спеціаліста високого класу з почуттям високої відповідальності за доручену справу.

Він завжди брав активну участь у житті профспілкової організації університету, Раді ветеранів війни університету і заслужив повагу колективу в якому він працював.

Велику пошану та глибокий сум за цією надзвичайною людиною будуть носити в своєму серці співробітники Міжнародного християнського університету-Київ, які протягом багатьох років мали за щастя спілкуватися і працювати з цією чудовою людиною.

Світла пам'ять про М.П. Гаврилюка назавжди залишиться в серцях всіх і жми він працював і хто його знав.

Другий відділ,
Співробітники
МХУ-Київ,
Рада ветеранів.

ІСТОРИЧНІ РОЗВІДКИ

(Закінчення. Початок у номері 19—22).

Роки життя 1837 — 1847 були для композитора Шопена плідними, саме в цей час написана більшість його найкращих творів. Усі їх умовно можна поділити на дві частини: написані в молодості, що мають переважно віртуозний характер й сильний національний відбиток, і ті, що написані в Парижі — з ніжним, поетичним забарвленням. Взагалі в його творах часто звучить щемливий сум, туга, невгамовані устремління.

Шопена називають великим національним музикантом, хоч він не намагався писати саме польську музику. Просто в його музиці виплескувало те поетичне почуття, що притаманне його нації, й без будь-якого цілеспрямованого наміру він вкладав у свої твори те, що всотав у свою плоть і кров з дитинства.

В 1847 р. стався розрив із Жорж Санд, для Шопена це страшна життєва катастрофа. В останні роки їхні відносини значно погіршилися, вони були дуже різними. Жорж Санд розуміла музику, визнала його талант, а він абсолютно не цікавився літературою, мало читав, переважно польською. Часто хворів, мав легкий характер, потребував багато ува-

ги й турботи. Коли кохання згасло, Жорж Санд відчувала, що стомилася від Шопена, у неї з'явилися коханці. Шопен знав про це, але сили розлучитися не було. Суперечка між ними, що привела до розриву, відбулася з наступного приводу: Жорж Санд посварила із своєю дочкою, яка нещодавно вийшла заміж, відмовила їй від дому й написала Шопену, щоб і він у Парижі не приймав її, на що той не погодився.

Розрив із Жорж Санд надломив Шопена і фізично, й морально. Прагнучи змінити оточення, він їде до Лондона. У Англії в нього чимало друзів. Попри добрий прийом він страшенно сумує за Парижем, до того клімат туманного Альбіону згубно діє на його здоров'я. Свій останній концерт в Лондоні, що став і останнім у його житті, дав на підтримку польських емігрантів. Шопен почувався дуже погано, сили покидали його, й концерт пройшов не на вищому рівні. Після повернен-

ня з Англії хвороба загострилася, до фізичних страждань додалися муки від того, що не може працювати і виникає пов'язана з цим матеріальна скрута. В останні дні він так послабшав, що не міг навіть говорити. Перед смертю Шопен дуже змінився. Цей слабкий і капризний чоловік із дивовижним спокоєм і мужністю готувався до фіналу. Коли стало зовсім погано, покликав польського абата й сповідався. Доглядали його сестра Людвика, що приїхала з Польщі, й улюблений учень А.Гутман, що сидів у ліжка вдень і вночі, допомагав припідніматись при задусі.

Почувши про хворобу Шопена, Жорж Санд хотіла його навідати, але друзі супротивились цьому, боялися, що надмірне хвилювання згубно вплине на його стан. В канун смерті хворому нібито стало легше. В цей день його відвідала Дельфіна Потоцька, що спеціально приїхала з Ніцци. Шопен був дуже радий зу-

стрічі, попросив заспівати для нього. У графіні був чудовий голос, вона заспівала арію Норми з однойменної опери Белліні.

Ввечері 16 жовтня попросив, щоб прочитали відхідну, при цьому лежав не рухаючись. Лікарі навіть думали, що втратив свідомість, й коли один з них проговорив: «Чи страждає Шопен?..», пролунала відповідь: «Більше ніж...»

«Мати, моя бідна мати!..» — це були останні слова, о 3-й ночі його не стало. Ховали Шопена на цвинтарі Пер Лашез, неподалік могил Белліні й Керубіні. Вдягли, як просив, в концертне вбрання. Похорон був дуже урочистим. Кращі артисти Парижу виконували Реквієм його улюбленого Моцарта. Одну з партій виконувала Поліна Віардо. Прозвучали й твори самого Шопена, в тому числі соната з величним похоронним маршем, яку Антон Рубінштейн назвав втіленням національної трагедії, а А.Луначарський називав «Монбланом музичних Альп».

Друзі зібрали гроші на пам'ятник, проєкт якого розробили під керівництвом Ежена Делакруа. Спереду зображена Муза, що плаче, а у ній її лежить розбита ліра.

А серце Фридеріка Шопена, як і започатковане, було доправлене до Варшави, де й досі в сосуді зі спиртом зберігається в костюлі Святого Хреста. І напис із 6-ї глави Євангелія від Матвія: «Де скорб твій, там і серце твоє».

«Варшав'янин за походженням, серцем поляк, а за талантом — громадянин Світу» — так писав про Шопена поет Ципріан Норвід. Ще за життя твори Шопена завоювали визнання. Полонези, мазурки, концерти, варіації, концертні рондо для фортепіано з оркестром, сонати, баллади, ноктюрни, Фантазія, етюди, цикл прелюдій — в цьому цілий світ почуттів, устремлінь, переживань, пошуків людини з геніальною обдарованістю, гідного й визнаного сина польського народу. Глибину шопенівської музики досліджують, прагнучи усвідомити філософську спрямованість і гуманістичну наповненість почуттів та інтелектуалізм автора. А головне, що ця музика живе, звучить, дивує й хвилює, радує й надихає. Всі твори композитора стали довічним світовим надбанням.

Л.П. СОКОЛОВА,
клуб «Дорогами до прекрасного».

ВІТАЄМО

З ювілеєм професійної діяльності

У жовтні виповнюється 30 років, як на ниві збереження людського здоров'я працює безупинно **головний лікар санаторію-профілакторію КНЕУ Наталія Олексіївна Кучеренко!** Роль цієї людини в нашому студентському суспільстві важко переоцінити, адже вона од-

на з тих не багатьох, хто з величезною відповідальністю розуміє: здоров'я студентів залежить від професійності, порядності і душевної доброти учнів Гіппократа. Людяність, душевність та співпереживання Наталії Олексіївни щодо наших буденних питань знаходять своє відображення у їх оперативному вирішенні, розумінні кожного — чи то студента, чи то співробіт-

ника. Злагодженість та високі результати діяльності колективу санаторію-профілакторію — величезна заслуга Наталії Олексіївни, яка віддається роботі з ранку до ночі!

Від усього серця вітаємо Вас з ювілеєм професійної діяльності, бажаємо міцного здоров'я, успіхів, наснаги, достатку та гарного настрою.

Хай усе хороше, зроблене з душею та натхненням, повертається до Вас сторницею! Нехай кожна мить життя радує своєю неповторністю!

Зі святом Вас! Щастя Вам і добра! І нехай клятва Гіппократа ніколи не буде обтяжливим обов'язком, а лише приємною місією!

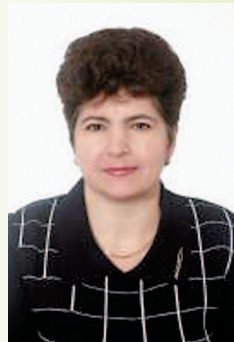
З повагою, відданий Вам профком студентів та аспірантів.

Вітаємо Надію Михайлівну Лисенко!

Шановна Надія Михайлівна прийміть щирі вітання з нагоди Вашого ювілею!

Ваш професіоналізм, багаторічна та наполеглива праця дозволили значно розвинути сучасну науку і педагогічну практику, що забезпечує високу повагу колег. Ми пишаємося можливістю працювати з Вами і досягати разом професійних здобутків. Хай доля шле Вам добро і щастя, міцного здоров'я й достатку, а віра, надія та любов будуть вірними супутниками на Вашому життєвому шляху. Зичимо тепла і затишку у родині й надійного захисту у Вашій оселі-фортеці. Бажаємо Вам у майбутньому ще багато років, наповнених корисними справами і земними радощами.

З повагою, колектив кафедри обліку підприємницької діяльності.

Високі ноти літнього вітфу

Ювіляри серпня:

Базиліук Борис Григорович, доцент кафедри управління персоналом та економіки праці;
Бразник Василь Павлович, охоронець служби охорони;
Василькова Інна Петрівна, методист вищої категорії навчально-методичного відділу;
Герасименко Тетяна Миколаївна, прибиральниця господарського відділу корпусу №1;
Гетьман Надія Миколаївна, прибиральниця господарського відділу корпусу №1;
Гидько Любов Дмитрівна, прибиральниця господарського відділу корпусу №3;
Головатий Віктор Михайлович, робітник високої кваліфікації дільниці поточного ремонту;
Грбарчук Галина Дмитрівна, інженер-прогріміст ГЦІС філії №1;
Домаренко Неля Миколаївна, інженер 2-ої категорії відділу матеріально-технічного забезпечення;
Конотопська Олена Адольфівна, гардеробниця господарського відділу корпусу №3;
Кузьміна Наталія Олександрівна, прибиральниця господарського відділу корпусу №5;
Лисенко Надія Михайлівна, професор кафедри обліку підприємницької діяльності;
Лук'яненко Дмитро Григорович, декан ФМЕІМ;
Лущий Іван Вікторович, робітник високої кваліфікації служби головного механіка;
Лобань Володимир Іванович, слюсар-сантехнік служби головного механіка;

Мірюк Валерій Петрович, старший викладач кафедри регіональної економіки;
Мельниченко Світлана Миколаївна, прибиральниця господарського відділу корпусу №8 бібліотеки;
Меньківська Раїса Володимирівна, старший лаборант кафедри іноземних мов ФЕФ;
Погорська Людмила Григорівна, головний бібліотекар бібліотеки;
Редька Віра Іванівна, прибиральниця господарського відділу корпусу №2;
Рибальченко Катерина Миколаївна, прибиральниця господарського відділу корпусу №8 бібліотеки;
Рудометова Валентина Михайлівна, головний бібліотекар бібліотеки;
Скоренко Марія Анатоліївна, прибиральниця ФСК «Економіст»;
Тодосієнко Надія Миколаївна, робітник високої кваліфікації дільниці поточного ремонту;
Туртова Надія Олександрівна, провідний редактор бібліотеки;
Шергіна Лідія Антонівна, доцент кафедри економіки підприємств;
Щекань Надія Петрівна, асистент кафедри вищої математики ФУПТтаМ.

Ювіляри вересня:

Акінтєва Наталія Антонівна, старший лаборант кафедри фінансів;
Банщиков Петро Гаврилович, доцент кафедри стратегії підприємств;

Бebelо Світлана Борисівна, завідувача сектором відділу ОЗНП навчального центру;
Бутенко Наталія Юріївна, доцент кафедри менеджменту;
Гаєвська Оксана Борисівна, професор кафедри політології та соціології;
Іванченко Геннадій Федорович, доцент кафедри ІСЕ;
Катаєва Тетяна Тарасівна, інспектор з к.н.п. 1-ої категорії Центру магістерської підготовки;
Коба Тамара Михайлівна, старший лаборант кафедри цивільного та трудового права;
Кондратенко Віра Опанасівна, прибиральниця господарського відділу корпусу №1;
Корчинський Віктор Леонідович, старший викладач кафедри фізичного виховання;
Кухтей Віра Іванівна, прибиральниця гуртожитку для приїжджих;
Маркова Олена Володимирівна, старший викладач кафедри іноземних мов ФМЕІМ;
Никифоров Анатолій Євгенович, доцент кафедри макроекономіки;
Пекур Петро Григорович, охоронець служби охорони;
Поліщук Любов Петрівна, прибиральниця студмістечка гуртожитку №5;
Савенок Олександр Володимирович, робітник високої кваліфікації служби головного механіка;
Чадронцева Лариса Миколаївна, технік 1-ої категорії відділу матеріально-технічного забезпечення;
Чуб Михайло Павлович, доцент кафедри політичної історії;
Шкарабура Віктор Ягорович, охоронець служби охорони.